

OVIDIU EFTIMIE

DE LA MIZIL LA LUNĂ

DE LA MIZIL LA LUNĂ

OVIDIU EFTIMIE

© Ovidiu Eftimie

Contractul pentru pactul ficțional trebuie redactat în limba noastră și semnat și de partea română.

Toate drepturile rezervate.

Ovidiu Eftimie

eftimie.net

facebook.com/eftimie.net

patreon.com/eftimie

*Om uitător, ireversibil,
Vezi Duhul Sfânt făcut sensibil?
Precum atunci, si azi -- întocma:
Mărunte lumi păstrează dogma.*

I. O PROPUNERE NEOBIȘNUTĂ

Mă uitam plictisit la coada de la cantina clădirii noastre de birouri și criticam în gând femeile care se aruncau la salate de parcă ar fi aur, în timp ce purtau tot felul de bluzițe de-alea să le ascundă burtica. În mileniul trei să sugerezi unui om că nu e ok să mănânce aceleași chestii cu care îngrășăm porcii e motiv de linșaj, mai ales dacă pui problema în felul ăsta, comparând mâncătorii de legume cu porcii. Evident că n-aveam nimic de făcut de-mi puneam problema asta și, mai mult, nici măcar mâncarea din vitrine nu mă atrăgea, pur și simplu eram ciufut de dimineață, degeaba.

Noroc că mi-a sunat telefonul, să-mi deraieze un pic gândurile. Număr necunoscut, pus pe ceartă deja îmi închipuiam cum îl iau de sus pe un amărât de la telemarketing. Dar la telefon era cineva atât de îndepărtat de un telemarketer încât mi-am redus urgent instinctele de prost.

-Bună, Ovidiu, sunt Mihai Rusu Popa de la MRPK Invest. Ai timp și dispoziție să discutăm ceva zilele astea? Am avut o secundă de blocaj până am făcut un search mental după MRP. Evident că știam cine e, cine naiba nu știa în România, este unul din cei mai bogați și controversați milionari ai noștri. Din ce știam intrase în bulău pentru niște scamatorii economice, omul se dădea în continuare nevinovat, parcă ieșise dar nu mai știam exact, nu urmărisem fenomenul. I-am

zis că da, seara ne putem vedea, mi-a dat adresa unei vile din centru.

Restul zilei mi l-am petrecut *google*-uindu-l pe Mihai Rusu Popa, să văd ce mai face și ce naiba ar vrea să discute cu mine. Ca orice milionar român post-decembrist avea afaceri în mai toate domeniile, de la media la imobiliare și era considerat un om de afaceri destul de capabil. În unele medii i se zicea „Scorpionul” datorită felului letal în care conducea negocierile, stătea, asculta, te privea cu atenție și apoi dădea una – o propunere zic, de te dădea pe spate. N-are rost să mai repet toate astea, le știi și tu că nu-s secrete, la fel cum nu e secret că a făcut vreo șase luni de arest pentru dosarul ăla cu evaziunea, și încă nu e rezolvată treaba complet, cred că e încă în procese.

Cu toate acestea omul a simțit nevoia să-mi mai povestească odată biografia lui, cât i-am băut vreo două păhărele dintr-un whiskey bun. Vila în care mă chemase era ceva imens, trei etaje, renovată recent, pereți albi peste pereți albi fără o decorațiune ceva. Era plin în schimb de cabluri trase pe jos, groase de-o mână, aparatură al cărei scop nu-l bănuiam încă, tineri mișunând în toate direcțiile cu cutii negre în mâini și cred că am văzut și vreo doi inși în halate albe, de-alea de laborator. Biroul bogătaşului era la parter, într-o cameră ce dădea spre curtea interioară, unde puteam vedea o masă și niște scaune și, mai ales, o scrumieră, și eu cam simțeam nevoia să fumez, nu să ascult poveștile omului. Eram un pic tensionat, ca să zic așa.

-Hai să ieșim afară, văd că vrei să tragi o țigară, m-a invitat omul. Mai relaxat, m-am lăsat într-un scaun de-ăla de fier cu

perne prinse de-asupra, am tras un fum și am așteptat să continue povestea.

-N-o mai lungesc, Ovidiu, hai să-ți spun acum ce am de gând să fac. Să facem, dacă te bagi și tu în proiectul ăsta.

Lumea nu mă percepe ca un patriot, deși sunt. Am avut nenumărate ocazii să rămân afară, ar fi fost o prostie, doar șobolanii părăsesc corabia care se scufundă. Am impresia că țara asta trăiește într-o petrecere continuă, încă sărbătorește că am scăpat de comunism, și nu mai face nimic altceva. Este ca un adolescent întârziat care încă mai bea, fumează și aleargă după fuste la 40 de ani, înțelegi ce zic? Și cred că astea se întâmplă pentru că nu are un *target* clar stabilit, ca să mă exprim în termeni de business, și când nu ai un *target*, nu faci nimic, mergi de pe azi pe mâine în dorul lelii până ieși la pensie. Trăiesc cu senzația că această țară visează doar să iasă la pensie, ăsta ar fi marele scop nobil al ei. Și mi-e rușine mie de asta, că aici am făcut bani, și mi-e rușine să vorbim peste câțiva ani că am fost niște pulifrici ai istoriei, n-am făcut nimic. Așa că m-am gândit la un proiect de țară, un target care să-i trezească pe ăștia din amorțeală.

Mi-am înăbușit un căscat, simțind un demon de plictiseală cum începe să se zbată în mine. Încă un megaloman care vrea să fie parlamentar, președinte, de-astea și vrea texte electorale.

-Deci, ce vrei senator, deputat, l-am întrerupt eu vorbindu-i la pertu că așa îmi ceruse la începutul întâlnirii.

-Ha. Nu fi naiv, am 67 de ani, dacă voiam să mă bag în politică o făceam până acum. Ar fi penibil pentru mine, nu

mă ocup de astfel de rahaturi. Am băut câte un șpriț cu toți președinții și prim-miniștrii români de după '89, știu ce le poate pielea și care le sunt limitele. Niște coțcari cu orizonturi mici. Nu, dragul meu, proiectul meu e altul. Vreau ca în trei ani de zile să punem primii români pe Lună.

A fost rândul meu să pufnesc. Apoi să mă întreb dacă nu cumva mi-a pus ceva în whiskey, și am halucinații. Sau o fi dat el în senilitate precoce și acum delirează.

-Am impresia că faci mișto de mine.

-Deloc. Nu fi la fel ca ceilalți, nu privi asta cu defetism și ochelari de cal. Românii au făcut zburat cu avionul la câțiva ani după frații Wright, bănuiesc că ai auzit de Vuia. În 1903 Academia de Științe de la Paris i-a respins proiectul cu mențiunea, permite-mi să-ți citez, „*problema zborului cu un aparat care cântărește mai mult decât aerul nu poate fi rezolvată și nu este decât un vis*”. Trei ani mai târziu după Wrighți a zburat și el 12 metri cu „un aparat care cântărește mai mult decât aerul” chiar la Paris. În anii ce au urmat a fost plin de români care au făcut de-astea, îi știi pe Vlaicu și Coandă, dar au mai fost Rodrig Goleșcu, cu avioplanul lui, Tache Brumărescu, cu avionul lui cu decolare verticală, Paulat, care se laudă că ar fi făcut primul hidroavion cu fuzelaj din lume și tot așa. Iar asta s-a întâmplat în doar 10 ani. În 25 de ani zborul devenise atât de banal încât aveam tipe ca Smaranda Brăescu ce stabileau recorduri mondiale la sărit cu parașuta. Înțelegi ce zic? De la „nu se poate să zbori” până la o femeie care sare de la 6000 de metri și aterizează cu o pânză în spate. Dintr-un avion. Elena Caragiani-Stănescu a zburat cu avionul la câțiva ani după Vuia, într-o perioadă în care femeile nici măcar carnet de șofer n-aveau.

-E un pas mare de la planoarele alea la mersul pe lună.

-E pă dracu. Pas mare doar dacă te uiți din direcția asta.

Avem tehnologia necesară, avem ingineri deștepți prin toată lumea și acum avem și un țel. Am pierdut timpul jumătate de secol vorbind numai de organizare administrativă, comunism, regalism, republicanism și și-au luat americanii avânt. Tocmai ți-am spus că am mai fost în situația în care pe-aici se făcea tehnologie de ultimă oră, am avut oameni cutezători și pionieri și încă mai avem. Ce vrei să facem, o mai frecăm pe Facebook, ne plângem la talk-show-uri despre măscăriciiăștia lipsiți de ambiție sau ne apucăm de treabă?

-Nu mă pricep prea bine, dar am impresia că România nu are tehnologia necesară să zboare spre lună.

-Nu, dar avem bani și o putem cumpăra. Iar acum este mult mai accesibilă, Musk a redus prețurile și o să le mai reducă. Avem vreo trei companii private în Europa care fac zboruri sub-orbitale deja. Nu trebuie să spargi miliarde de dolari, cred că o putem face și cu mai puțin, la biznes mă pricep. Am și finanțare de la Ministerul Dezvoltării și Cercetării. Nu e mult, dar e un început. Hai să facem asta, zi, te bagi? Odată ajunși pe lună o să ne umplem de bani.

M-am lăsat în scaun trăgând absent din chiștocul țigării care se stinsese de mult.

-Fie, presupunem că vei face chestia asta. Eu sunt total pafarist în domeniu, nici măcar la aviație nu mă pricep. Ce rahat să fac eu?

-Să faci ceea ce ai făcut și până acum. Să povestești aventura noastră. Avem nevoie de PR, de poveste. Ți-am zis, scopul nu e neapărat să ajungem pe Lună, deși o s-o facem, scopul este să dăm un *target* acestei țări să se apuce de treabă. Și cu cât

facem *targetul* mai vizibil, mai palpabil, cu atât se vor băga mai mulți. Parcă la asta te pricepeai, nu?, la scris povești. Nu te dai tu mare scriitor? Iată, scrie treaba asta, îți garantez că va fi cea mai citită carte a ta. Îți dau șansa să participi la istorie, te bagi?

-Trebuie să mă gândesc, i-am zis ca să scap și să mă gândesc, că omul îmi părea nebun.

-Du-te acasă, ia o sticlă, fumează, fă ce vrei și dă-mi un răspuns. Aș vrea cât mai repede, că suntem deja destul de avansați în proiect. Nu mă supăr dacă nu te bagi, dar e pierderea ta.

În seara aia am fumat mult, până am umplut de fum micuțul meu apartament bucureștean. Un fel de încercare de sinucidere cu tabac, am analizat discuția cu Rusu Popa pe toate părțile, de la presupunerea că e o farsă, ceea ce m-ar fi enervat lejer până la cea că tot ce a spus omul ăla e adevărat, ceea ce m-ar fi panicat teribil, că nu simțeam că aș fi capabil să fiu martor la așa ceva, că aș putea explica suficient de interesant cât de tare e chestia asta. Și m-am gândit mult dacă să scriu sau nu, că asta nici măcar n-a fost cea mai bizară chestie pe care mi-a propus-o Mihai Rusu Popa.

II. SE CONSTRUIEȘTE ECHIPA

-A, ți-am spus, nu?, vei face și tu parte din echipajul ăla de trei.

M-am uitat la MRP ca la ultimul prost.

-Presupun că era de la sine înțeles. Trebuie să te duci și tu.

-Omul, tot respectul și nu știu cum să zic cât de onorat sunt de propunere, dar asta chiar nu cred că se poate face. Mie mi-e frică și să zbor cu avionul.

-De ce?

-Ca să nu cad și să mor.

-Păi eu nu-ți cer să zbori cu avionul, zbori cu nava spațială, apoi cu modulul selenar un pic.

-Și ce, aia nu poate cădea?

-Da, dar serios, câți români pot spune că au murit în timp ce încercau să zboare spre lună? Momentan zero, tu ai putea fi primul, a râs MRP-ul și m-a privit optimist.

Da, normal că acceptasem oferta milionarului nebun, nu neapărat că-l credeam ci că plătea bine. De bine, de rău, în trei ani de zile cât ar fi durat proiectul aș fi strâns bani de încă un apartament, l-aș fi dat pe ăsta la închiriat și aș fi putut trăi lejer din chirie și ce mai prindeam pe ici pe colo. Plus că era o poveste mișto de spus la o bere.

Stăteam la palavre cu echipajul, adică ăia doi despre care știam sigur că vor fi pe navetă. Nici ăia nu erau mai breji ceea ce mă făcea să cred că MRP nu prea lua treaba în serios. Unul era un golan superb de 40 de ani, țigănos, uscat, tatuat, plin de șmecherie, cu o față de șobolan cu dinții ieșiți un pic în afară, cercel în ureche și un tupeu fantastic. Omul fusese golan real, să zicem interlop, dar nu de-ăla de mare succes. A umblat cu sabia la el, a intrat peste oameni în casă, a bătut ceva, a încasat ceva, drept mărturie stând cicatricile de sub tatuaje. În urmă cu vreo patru ani intrase într-un conflict pe la Chiajna cu mai mulți oameni de teapa lui și a încasat-o de era să moară. A stat vreo șase luni în spital și a avut timp să-l descopere pe Dumnezeu și-acum era tot religios, dar în

continuare simpatic. Îl chema Viorel Tașcă pe ăsta. Celălalt era un moldovean de-ăla de tip arian de prin nord, blond, înalt, ciolănos, incredibil de tare și aproape invulnerabil din ce mi-am dat seama. Omul putea să bea cantități nelimitate de alcool, să fumeze enorm și să nu mănânce cu zilele. Primise un zar genetic excelent, avea toți dinții în gură albi perfecți deși nu se spălase niciodată pe ei. În plus, numeroase surse spuneau despre el că ar avea unul din cele mai mari penisuri din România. Ca orice moldovean era pasionat de politică și filozofie și vorbea încontinuu numai despre de-astea, dintr-un nor de fum și aburi de alcool. L-am văzut într-o cârciumă cum s-a contrazis cu un malac, și-ăla rupt de beat și pus pe filozofie și politică. Iulian al nostru câștiga argumentul, până când malacul i-a tras un pumn fix între ochi, de i-a rupt ochelarii în două. Extrem de calm moldoveanul a luat o halbă de pe masă și i-a spart-o ăluia în cap. Apoi au mai băut încă vreo două ore și s-au certat pe subiecte de-astea, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Nici unul nici altul nu aveau vreo experiență de zbor sau măcar vreo specializare într-un domeniu de-ăsta spațial, gen fizică, microbiologie sau astronomie.

Iulian Coman făcuse științe politice, iar Tașcă nici măcar nu trecuse pe la vreo facultate, având doar un Bacalaureat luat cu un 6,05, aproape la limită. Dar măcar erau fizic foarte bine, eu nici măcar atât.

-Mihai, n-are cum, nu putem merge pe lună cu trei amatori, eu fiind cel mai amator dintre toți.

-N-ai înțeles, să mergi pe lună cu profesioniști super-specializați nu e un obiectiv al meu. Lasă-l pentru americani pe ăla, au făcut-o cinci zeci de ani și uite unde i-a adus asta.

Eu am planuri mai mari, vreau democratizarea chestiei ăstea, vreau să demonstrăm că orice om poate s-o facă. Ca să fie accesibil de mers acolo, să-i tenteze pe aventurieri, altfel se descurajează lumea. Ideea ar fi că cu un pic de antrenament oricine poate merge pe lună.

-I-auzi, frățică, trebuie să mergi pe la sală, m-a avertizat Vio Tașcă.

-Și să vă lăsați de fumat, șerpilor, să nu vă prind că-mi fumați în rachetă că vă ejectionez pe toți de la Centrul de Comandă, ne-a avertizat și MRP.

-Deci plătești tu abonamentul la sală, da?

-Aia și instructor, că nu te trimit acolo s-o freci. Trebuie antrenamente specifice. Mâine zbor la Londra, mă văd cu un tip de la ESA, a zis că-mi recomandă el pe cineva. Până atunci, golanilor, trebuie să faceți cunoștință cu Ela, a spus omul și a început să urle „Elaaaa, Elaaa, hai să cunoști cosmonauții”.

N-aș zice că era o bombă sexi de femeie, dar ne-am cam îndreptat toți cocoșele când a intrat pe ușă, arăta destul de bine. O blonduță subțirică, tunsă băiețește, arăta mult mai bine decât genul femeilor ce umblau prin cartierul nostru general, care erau majoritatea niște tanti de-alea amabile care lucraseră pentru Scorpion ani de zile, femei de încredere. Dar nu mișto, zic. Asta însă era o clasă superioară, părea din altă lume, și nu avea o privire amabilă. Aș putea zice că ne-a privit cu un pic de dezgust.

-Ăștia?

-Ce-au dragă, nu-ți plac băieții?

-Băieții, da,ăștia-s niște amărăți.

-Ela vine de la Elena, nu?, am încercat eu să mă bag în conversație.

-Oau, tu trebuie să fii ăla deștept, scriitorul, ia zi, ai făcut Filologia să te prinzi de asta?

-De fapt comunicare și relații...

-Aha, deci de-acolo ai aceste inshight-uri, mi-a tăiat-o scurt. Să-ți dau add pe Facebook?

-Ela va fi șefa voastră, a intervenit amuzat MRP-ul, ea va fi șefa misiunii românești spre Lună. Spre deosebire de voi, golanilor, a obținut o bursă MIT când avea doar 17 ani, are un doctorat în inginerie aero-spațială, are un brevet pentru un material semi-conductor inovator și a lucrat patru ani la NASA. V-am zis că avem oameni, acum e cu noi. Și trebuie să ridicăm ancora, băieți, azi mergem la Mizil.

-Ce facem la Mizil?, a întrebat Iulian.

-Acolo vom construi platforma de lansare. Citește-l și tu pe Ovidiu, a scris despre cât de avantajos e Mizilul.

-Da, glumițe, știu, a scris și Caragiale, și Bogza, Mizilul tot e subiect de mișto-uri.

-Nu-l desconsidera pe Caragiale, Iuliane, e cel mai inteligent român care a trăit vreodată. ăla era o capacitate mai mare decât noi toți adunați.

-Ce-ai scris de Mizil?, m-a întrebat surprinzător de timid Vio.

-E, fantazam eu pe o idee, că am putea face la Mizil o zonă liberă de comunism, cam ca Shenzen-ul din China, unde să facem capitalism sălbatic pentru ăia cărora le place capitalismul sălbatic și să lăsăm restul țării să trăiască fericiți în comunismul ăsta pe care-l iubesc.

-Da, intuiția ta e bună, e spațiu acolo pentru un loc de lansare.

-Stai, am continuat eu să fiu Gică Contra, e posibil să lansezi o rachetă din România, cred că nu suntem la paralela care trebuie, nu sunt cele mai bune locuri la Ecuator?

-Mihai, văd că ai băgat adânc mâna în buzunare, nu te-ai uitat la bani, o să fii primul om care trimite afoni în spațiu, a comentat iar răutăcios Ela.

Cred că atunci m-am gândit prima oară că sunt prea prost și prea bătrân să mă îndrăgostesc de Ela Selean și măcar intuiția mea atât de laudată de MRP a fost corectă, prost eram, cum sunt și acum. Ce nu știam atunci e că nu eram prost în direcția care trebuie.

-Baikonur, a continuat Ela ignorând reflecțiile mele interioare, este situat la 45,96 grade latitudine nordică și este cel mai vechi și mai mare cosmodrom din lume. Până și NASA a făcut zeci de lansări de-acolo. Mizilul e fix pe paralela 45, e singurul oraș din România în situația asta. Să închiriem spațiu la Ecuator e prea scump pentru bugetul nostru. Până și americanii lansează din Kennedy Center, care e la 28,31 latitudine nordică, și ăia au avut bani.

-Aaaa, am încercat eu s-o dreg, asta-mi aduce aminte de povestirea aia cu „Cosmodromul de la Slobozia” de la sefiștii români din anii '70-'80.

-Nu știu, nu servesc literatură proastă, mi-a tăiat-o Ela.

-Deci n-ai citit nimic din ce-a scris Ovidiu, nu?, a intervenit vioi Tașcă și Iulian cu MRP-ul au izbucnit în râs.

Am condus iritat spre Mizil, cu Vio Tașcă lângă mine făcând cruci la fiecare biserică sau troiță de pe drum și cu Iulian în spate care devora cutie de bere după cutie de bere energându-mă maxim. Adică, știi cum e, când ai chef de băut

și bea unul lângă tine, și tu nu poți bea, și ți se pare cel mai prost animal bețivul ăla? Cam așa eram și eu. Mi-aș fi dorit să fiu în limuzina MRP-ului, dar ea era ocupată de șoferul lui, Ela, șefa noastră, evident MRP-ul și bodyguard-ul lui de încredere.

Primarul ne-a primit cu cel mai bun chec al lui ba chiar a spart și două cutii de party-mix cu biscuiți de diverse dimensiuni, ne-a servit cu vin, apreciat cum se cuvine de Iulian, refuzat cu demnitate de Vio cel credincios și privit cu jînd de mine, care șofam deci nu puteam bea. Și nu că n-am încercat să gădesc o metodă să scap, chiar am discutat cu bodyguard-ul să conducă el mașina spre București și să mă sparg și eu cu vinul primarului care, din declarațiile entuziaste ale lui Iulică Coman era cel mai bun vin de la paralela asta în jos. N-a mers, că ăla trebuia să stea în mașină cu șeful, așa că am ieșit pe balconul primăriei, la fumat cu colegii mei „cosmonauții”.

Milionarul nostru a rămas cu Ela la discuții cu primarul, am auzit cuvinte, clar se referea și la noi și l-am surprins de câteva ori pe primar privindu-ne cu admirație, ceea ce înseamnă că MRP-ul le miștea bine, era cu motoarele turate la maxim. Ne-am întors seara la București, nu fără ca doi polițai comunitari să-mi îndese micul portbagaj al mașinii cu niște tobă, cârnați, jumări, două pâini de-ale mari, rotunde făcute pe vatră și un pet mare de vin de cincisprezece litri. MRP-ul ne-a zis să ne vedem la bază, bem un șpriț și discutăm. Am acceptat cu bucurie ideea, deja îmi plănuisem să devastez vinul, sau măcar whiskey-ul ăla bun al patronului. N-a fost să fie, omul ne-a oferit niște vin prost, spunea că i l-a recomandat un prieten bun, fost coleg de liceu. Abia după

două ore cât am băut din politețe ne-a zis că el a tras concluzia că e foarte prost și nu înțelege cum putem noi să bem asemenea poșircă. Dar a recunoscut că a fost înșelat, e și asta o treabă.

-Suntem rezolvați, am bătut palma cu primarul.

-E suficient?

-Ei, avem un om acolo. Ăla e cel mai influent om din oraș, de-aia l-au ales primar. Cel puțin influent în zona opiniei publice, ca să zic așa. O să facă PR, gargară pentru noi, o să avem un pion în plus la minister. Plus că a promis că dacă treceți de stratosferă vă oferă fiecăruia 500 de metri pătrați de teren gratis să vă faceți casă acolo, și vă face și cetățeni de onoare.

-Ne-am scos, am comentat eu ironic.

-Nu râde de darurile celor umili, m-a corectat Vio Tașcă, Iisus le-a apreciat mai mult decât pe cele ale bogaților.

-Da, nu râde, că avem nevoie de omul ăla. Plus, o să mai vorbim și cu consiliul local, ăia de la județ, minister, o să mai fie multe de-astea. A, și ne-a zis că are un nepot, poate-i găsim ceva de lucru pe-aici, rezolvăm și asta. În fine, avem treabă, Ovidiu, cu tine vorbesc în special, trebuie să te mai întremezi și tu un pic, arăți cam ca o fantomă bețivă și nu primesc fantome bețive în Cosmos.

Ela plecase mai devreme invocând o întâlnire, noi am mai discutat până târziu în noapte. Culmea, după ce a plecat m-am gândit mai mult la ea decât la posibilitatea de a pleca spre Lună. Poate pentru că credeam că o călătorie spre Lună e imposibilă pentru unul ca mine. M-am întors acasă să scriu și am scris plin avântat uitând de mine, ca să descopăr a doua zi că am scris doar de Ela Selean, despre cum va conduce ea

misiunea spațială românească și cum putem privi spre viitor prin ochii ei duri. Sentimentul ăla cu urma să fac o prostie imensă continua să mă bântuie și n-avea nicio legătură cu colegii mei neexperimentați sau nebuniile lui MRP.

III. SĂ VEZI RĂSĂRITUL LA BAIKONUR

Trebuie să-ți povestesc cum am rezolvat cu Cosmodromul. Negocieri, chestii, figuri, MRP-ul avea o promisiune de construcție în zonă, cam de pe la toate autoritățile. Noi eram plecați în Kazahstan, adică eu, Ela, șoferul MRP-ului, Stoian, și El Însuși. Ideea lui era următoarea: rușii au avut și ei program de aterizat pe Lună, l-au abandonat după reușita americanilor, dar acolo e un tezaur de cercetare, tehnologie și inovație, ăia nu erau chiar proști.

Eram deja de zece zile acolo și a fost teribil de plicticos. Bine, mie trei zile mi-au trebuit să-mi revin, că eu nu zburam cu avionul că nu-mi place, dar ca să ajung aici a fost musai cu avionul, nu mai zic că o parte din drum l-am făcut cu un Hercules militar sau ceva similar, avion de-ăla în care simți orice rahat de zgâțâială și trece 220-ul la cinci minute prin tine. Ne-am cazat la un hotel în apropiere și tot făceam curse la Cosmodrom zilnic la discuții, se poate intra acolo la discuții rapid dacă știi cum merge treaba și unde să arunci niște bani la oamenii ăia de știință care sunt și ei oameni, în cele din urmă, nu, să nu aibă și ei o mulțumire cash? Nu e ca și cum ceream ceva ilegal dar, oricum, nu a contat că n-am făcut niciun progres. Din păcate nu aveam ce prototipuri să

valorificăm, exista o diferență între cât putea să investească MRP-ul nostru și câți bani erau nevoie pentru a repune proiectele ălea pe picioare.

Și mai era problema cu testările, că n-aveam garanții că ideile lor funcționează, iar asta ar fi însemnat cel puțin doi ani în plus la proiect. MRP-ul era din ce în ce mai îngândurat. Eu pricepeam mai puțin din discuțiile la care am luat parte, de obicei erau conduse de Ela, care stăpânea domeniul și eu eram supărat pe Ela. Că după ce a anunțat-o șefa noastră, cam a devenit șefa noastră, și a început să tragă de noi să facă astronauti din noi, să ne spună constant ce ar trebui să facem dacă tot vrem să mergem pe Lună.

Aveam impresia că are ceva cu mine personal, am aflat mai târziu că nu, dar mă băga destul de des în ședințe în care încerca să-mi explice că nu iau faza asta prea în serios, în timp ce eu încercam să-i explic că așa e, n-o iau, pentru că nu cred în mod real că putem trimite trei români pe Lună. Și că, da, gen, o fac pentru bani, fac ceea ce e necesar, dar n-o să mă arunc acum să cred că eu zbor în cosmos și trebuie să iau faza asta foarte în serios. Gen, un cosmodrom e o grămadă de bani, vorbim de zeci de miliarde de dolari, simplu. Așa ceva nu se face la noi în țară în doi ani, nu există, nu se poate, nu poți crea așa ceva. Fantezii de-astea de-ale lui MRP, am văzut, o să facem, proiecte, chestii, fezabilitate, tralala, 150 de ani durează, nu vom trăi până atunci. Problema e că ea o lua foarte în serios și de-aia nu prea ne plăceam la față și-acum trebuia să petrec săpătămâni cu ea în Kazahstan. Nu știu dacă avea încredere în tot proiectul în ansamblu, dar părea să pună 100% în orice task anunțat de marele boss, deși o mare

parte dintre noi îl consideram, în continuare, nebun. Dar rezonabil de nebun, ceva nebun OK care dă salariu.

Și, fii atent, ieșim în a 16-a zi pe poarta cosmodromului, într-o limuzină de-aia bizară, ceva copie sovietică după Mercedes, e ce-am putut închiria în zona aia să ne deplasăm, ne întorceam la hotel, și observăm că ne tot urmărește o limuzină neagră. Noi, adică Stoian, șoferul MRP-ului, om cu experiență, care a anunțat un „șefu, avem niște băieți care vor să ne vorbească”. Boss-ul a dat ordin să oprim la o benzinărie, a zis că pentru camere.

Am oprit, limuzina neagră în spatele nostru. MRP-ul a zis să nu ieșim, stăm cuminți. Din mașina din spate a ieșit un chinez cu bască pe cap, a venit până la geamul șoferului nostru, a bătut decent în geam și i-a oferit o carte de vizită. Apoi s-a retras în mașina lui.

-Ha, a pufnit MRP-ul, uite, și mi-a aruncat cartea de vizită. Pe ea scria în română „Domnul Liu Phen de la China Construct Invest are o propunere pentru dumneavoastră. Pe cealaltă parte a catonașului era stilizat un dragon iar inițialele CCI erau trecute dedesupt, aurii. „Hai să ieșim să discutăm cu băiatul ăsta”, a decretat MRP.

Eu oricum voiam să ies, cred că eram la limita suportabilității, că făcusem drumul ăsta încontinuu zile întregi, cu MRP-ul în față explicând teoriile lui, cu mine încercând să-l aduc, ironic, pe pământ și cu Ela care mă corecta la fiecare referință greșită și mă cam săturasem. Și ce m-a trezit un pic a fost că ăla, chinezul, Liu Phen a vorbit în română.

-Îmi cer scuze de întârziere, colegii noștri de la marketing s-au mișcat greu și am aflat abia acum că sunteți în căutarea unui sistem care să permită transportul unor oameni pe lună. Ei bine, de-asta mă aflu aici, compania noastră poate să ofere astfel de servicii.

-Noi testăm piața momentan, a glăsuțit precaut MRP

-Ah, îmi cer încă o dată scuze, Yian, te rog.

Asistentul chinez al chinezului s-a repezit la mașina lor, a cotrobăit în torpedou și a revenit cu patru dosare pe care ni le-a înmânat separat. L-am deschis pe al meu, era despre mine. Cam tot despre mine, în cifre, grafice și metafore. Inclusiv obsesia pentru o obscură actriță porno. Liu Phen mi-a făcut cu ochiul și-a mi-a făcut semnul secret de „și eu o caut pe aia, discutăm după”. MRP-ul și-a admirat dosarul zâmbind și a preluat discuția.

-Deci, ce dați?

-Construim cosmodormul, aducem tehnologia, vă dăm patru lansări la banii ăștia.

-Și doar atât vreți?

-Da, *deal*-ul e, noi vă facem cosmodromul, asigurăm patru lansări, voi ne dați Mizilul pe 99 de ani.

-Cât de mult?

-Cam la nivel de ambasadă de mult, să fie teritoriu chinez. Legile noastre, teritoriul nostru, 99 de ani, tot, cu extravilan cu tot.

-De ce vorbești cu mine treburile astea?

-Din același motiv pentru care vorbesc româna. Eu sunt un om al partidului care are o misiune. Partidul m-a pregătit și patria mi-a spus totul despre tine. Tovarăși de-ai mei au

lucrat la profilul tău psihologic. Tu ești un om despre care strategii noștrii spun că ai fi capabil să faci asta.

-Să cedez o parte din teritoriul țării pentru o călătorie pe lună. Țara pentru care fac chestia asta, trebuie să tai o parte din ea.

-Da.

-Ca să aveți voi un cap de pod în Europa. Ce contează, vom zbura toți în spațiu în 30 de ani! Pământul va fi irelevant.

-Poate. Noi îți oferim ocazia s-o demonstrezi. China are bani dacă doar atât e nevoie.

A fost cumva tensionată discuția, și mi-am dat seama abia după ce MRP-ul s-a relaxat brusc. Ba chiar a zâmbit.

-Banii, ce mișto, sunt doar o chestie pe care o ai azi. Lasă-mi o zi să mă gândesc, Liu Phen, mulțumesc pentru discuție.

Liu Phen s-a înclinat mulțumit. L-am imitat.

Am intrat tăcuți în recepția hotelului. Ela părea supărată, ne-a zis că se duce să bea ceva la bar. Am rămas singur cu MRP-ul.

-Suntem bine, Ovidiu, ăsta ne-a oferit un car de posibilități.

-Mihai, nu se poate, e aberant, nu putem ceda Mizilul la chinezi.

-Vorbești automatisme, fă exercițiul ăsta, sincer, cât de mult îți pasă de Mizil? Te trezești dimineată mâhnit că nu ești acolo? E un oraș ca oricare altul, îl dăm, plus o să avem China aproape.

-Da, vorbim discuții, așa ceva nu se poate face.

-Ba, dimpotrivă, cred că se poate, tocmai de-aia trebuie să mă gândesc. Mă duc în cameră, ce faci?

-Păi mă duc și eu să dorm.

Cred că m-a privit pentru prima oară cu afecțiune: „Băi, nu fi prost. Plecăm pe Lună!”

Și avea laba piciorului prea mare, sau cel puțin așa mi se părea mie din felul în care-și ținea picioarele pe scaun, și avea fundul un pic cam mare, dar nu brazilian bombat, de-ăla de profesoară, și niște țâțe medii, nici plate, nici prea mari dar nici satisfăcătoare, și mi se părea că avea umerii scheletici și drepti gâtul prea gros, și că n-avea buze deloc la gura aia mică și rea și n-a contat nimic în seara aia că am plecat împreună spre camera ei, și mi-a fost Uma Thurman, și ne-am lovit corpurile stângaci și câteodată la sincron, și câteodată cu furie proastă și câteodată mângâindu-ne ca și cum am fi descoperit ceva super-mișto și n-am dormit până dimineată și din camera aia a răsărit soarele peste cosmodromul de la Baikonur, și peste trupurile noastre flească ce duhneau a țigări, alcool și transpirație. Și aia a fost cea mai frumoasă zi din zilele ce mi-au rămas până-am plecat spre Lună.

IV. CUM SE ACHIZIȚIONEAZĂ AUTORITĂȚI

Eram în birou la marele *boss* când au venit prima dată procurorii peste el. MRP-ul mă dădăcea și-mi explica cum nu e o mare șmecherie să dăm o parte din teritoriu la chinezi, și că oricum asta se va întâmpla mai devreme sau mai târziu, important e să ne iasă și nouă ceva la faza asta.

-Ăștia se cacă pe ei de ani de zile să vândă niște porturi la băieții ăia, că-s lacomi și au nevoie de bani. Dar banii sunt

irelevanti, banii nici măcar nu există, sunt doar ceva cu care măsurăm schimburile între noi. Doar primitivii se gândesc la bani ca la ceva real, e ca și cum mi-ai spune că scopul tău în viață e să ai multe număr foarte mare asociat persoanei tale. Eu dau un Mizil pe un spațioport, astea sunt chestii reale.

Eram totuși deranjat de ideea asta, mai ales venind din partea unui om care mi se recomanda drept patriot.

-Da, tu ai educație de-aia de liceu, ai impresia că țara e un teritoriu, un fel de teren. Avem aici niște teren și facem țară, și ne mai luăm niște teren că poate mai construim o șură, un garaj, o hidrocentrală. Dar asta e gândire de țăran, noi suntem mai învățați un pic, nu-i așa? Țara este o idee, un concept, nu o suprafață agricolă. E o înțelegere între un grup de oameni care decis să-și organizeze viața într-un anume fel. Simplu. România s-a înființat în mod real în primul război mondial, în 1917, când nu mai avea teren aproape deloc. S-au dus nemții la colegul lor Ferdinand și i-au zis „bă, pleacă, predă țara, ce nu înțelegi, te-am bătut, ți-am luat terenul, gata, s-a terminat”. Iar ăla a știut că țara nu e terenul, e conceptul, și le-a vândut trupelor conceptul de țară. De-aia s-au unit toți ăia cu noi, că și-au pus și ei problema: ce vrem să fim noi de fapt? Păi am vrea să fim ca ăia care vorbesc aceeași limbă cu noi și care când au fost sub asediul celui mai nasol bătăuș din Europa au zis „da, înțelegem faza cu bătaia, dar păstrăm țara. Ideea asta trebuie s-o păstrăm, să rămână, ni se pare foarte mișto să existe o țară cam România, că e OK, nouă ne place în ea.”

L-am întrerupt să-i aduc aminte că a venit al doilea război mondial și am cam pierdut atunci.

-Da, mă, am pierdut, dar doar teritoriu și ceva oameni. Ideea de România a rămas în sine. Și nu fi ipocrit cu mine, nu e ca și cum te-ai trezi dimineața și ai fi trist că uite, e mișto țara dar ar fi fain să avem și Basarabia. Tu abia mergi la Cluj o dată pe an, nu-mi spune că dacă ar fi unite țările astea ai merge săptămânal la Chișinău, că-ți pasă ție foarte mult de țară. Te doare-n cur de raionul Bălți.

A trebuit să admit că da, într-adevăr, nu prea îmi păsa de raionul Bălți, n-am simțit niciodată vreo strângere de inimă față de viața oamenilor de acolo sau despre vicisitudinile cu care sigur se confruntă. Și-atunci a intrat secretara cu o față extrem de îngrijorată, s-a apropiat tiptil de birou și a șoptit suficient de tare cât să aud și eu, cum fac de obicei oamenii care vor să verse totul din ei dar nu vor să pară că o fac intenționat.

-Șefu, sunt doi domni de la Parchetul General, au zis că trebuie să vorbească imediat cu dumneavoastră. MRP a părut un pic iritat, și-a tras ochelarii pe frunte și și-a frecat ochii.
-Ce mai vor și ăștia, în fine, cheamă-i aici. Ovidiu, stai aici că termin cu ăștia, că avem de discutat, îți dau ceva de făcut. Ce-ți mai trebuie, mai bei o cafea, Cici, mai adă o cafea la băiatul ăsta și adu-mi și mie o apă. Dar de-aia rece, da, ia din spate. Și băi, v-am rugat de atâtea ori, puneți de cu seara, umpleți frigiderul ăla cu apă, bem apă caldă ca rațele, mama dracului?

Cei doi domni de la parchet au intrat când MRP-ul încă dădea instrucțiuni despre răcirea apei în frigider. Doi tipi la costum, da pe unul se vedea clar că are o armă, sau poate două pe el, bine făcuți. ăla care părea șeful, mai chelios un pic, s-a uitat

urât la mine ca și cum n-ar fi trebuit să fiu acolo și am început să mă simt prost. MRP-ul a pocnit din degete atrăgând atenția asupra lui.

-E o problemă mai discretă, a început procurorul.

-Puteți vorbi liniștit, el este nepotul meu retardat mintal, după cum puteți vedea. Soră-mea e la spital la Fundeni aici, familia e cu ea, se operează la bilă, pe asta l-au lăsat cu mine. Nu pricepe nimic. Spuneți, cu ce vă pot ajuta.

-Păi cu dosarul dumneavoastră, cred că am mai vorbit, va trebui să veniți la audieri.

-Da, știu, mi-ați și trimis hârtii de-alea, nu vreau să vin, am treabă. V-am declarat ce am avut de declarat, discutați cu avocatul.

-Mai trebuie făcute niște clarificări, ați primit deja trei înștiințări.

-Da, știu, aud ce-mi spuneți, vă rog să mă ascultați și pe mine. Nu vreau să vin.

-Trebuie să vă informez domnule Popa că legea ne îndreptățește să vă luăm acum. Avem și o dubă afară, am discutat și cu procurorul general, vă putem lua. Am zis s-o facem discret, fără scandal, haideți s-o facem ușor că nu durează mult.

MRP-ul și-a tras din nou ochelarii pe frunte și și-a frecat vârtoș ochii. Părea iritat.

-Ați vorbit cu procurorul general, spuneți, da?

-Da.

-Bine, vă rog să-i transmiteți că vin la audieri în următoarele condiții...

-Nu cred că se pune problema domnule Popa, nu puteți pune condiții.

-Ascultă-mă te rog până la capăt, a devenit brusc familiar. Deci vreau să-mi dați două borcane de cinci litri de sticlă pline cu dolari, hârtii de o sută, etanșate, un câine viu cu cocaină pură în el, de-ăla de contrabandiști, știi ce zic, și vreau ca un elicopter mic cu două locuri să fie parcat în spatele sediului.

Procurorul s-a uitat o secundă la el nedumerit, apoi s-a făcut alb la față. Au fost câteva secunde de tăcere după care a vorbit extrem de precaut.

-Pe cine o să creadă lumea?

-Nu-ți dau acum analiză de impact gratis, astea costă bani mulți. Da-ți dau un pont ca să poți evalua mai bine situația: eu am mai fost în poziția asta, adică luat cu cătușe, dat la televizor, făcut troacă de porci, malaxorul presei, penalul etc. Am această experiență, știu cum e. Nu zic că nu m-a deranjat, m-a sâcâit un pic, dar doar superficial, că m-ați ținut din treabă aproape un an. Tu crezi sincer că tu și procurorul tău general puteți ieși la fel de bine dintr-un experiment similar? Că știi cine sunt și ce sunt capabil să fac.

-Unii oameni au fost împușcați pentru cuvinte de genul ăsta, a comentat foarte încet procurorul arătând spre colegul lui.

-Da, dar nu de tine și nici de ăsta. Trebuie ambiție și pentru sportul ăsta, am cunoscut genul ăla de oameni, voi nu sunteți ăia.

Procurorul s-a întors brusc și a dat să plece. A aruncat un „Vom mai discuta pe tema asta”, doar să audă un „bine, pa” de la MRP. Au ieșit nervoși.

Eu eram un pic șocat de dialogul ăsta, plus că rămăsesem cu informația aia în minte că e o dubă afară.

-Dom'le, chiar te arestează ăștia?

-Ovidiu, ce-ai, chiar ești nepotul meu cu retard? N-ai văzut ce s-a întâmplat aici?

-Păi ăla cu arestul și câinele cu cocaină, ceva aberant.

-Păi ăla cu arestul, mă tot freacă ăștia cu dosarul cu evaziunea fiscală, ăia nu înțeleg niște concepte de business, mă tot freacă cu astea și trebuie să o dezlegăm în cinci ani cu avocați, recursuri, căcat pansat, eu nu mai am cinci ani, înțelegi? I-am anunțat că gata, eu am treabă, nu mai discut cu ei. A venit măscăriciul ăsta, mâna dreaptă a procurorului general și i-am șantajat pe amândoi, simplu, că și eu știu în ce rahaturi sunt băgați și detaliile alea cu borcanele de cinci litri cu bani și câinele cu cocaină ar trebui să le știe doar ei doi și partenerii lor de afaceri. Și uite că știu și eu, și dacă mă freacă la cap le dau drumul în presă. Un milion de dolari m-a costat faza asta, am ieșit ieftin.

-Da, dar se merită, am confirmat și eu mai mult din politețe, că nu am capacitatea de a înțelege exact dacă un milion de dolari e o sumă bună pentru a bloca Procurorul General al României, că nu era genul de activitate pe care s-o practic frecvent ca să știu cât sunt prețurile. MRP-ul s-a prins că nu pricep.

-Ce, ți se pare mult? Păi pe candidat am dat 28 de milioane de dolari.

-Ce candidat?

-Candidatul nostru la președinție, nu ți-am spus? Da, exact, chiar despre asta voiam să-ți vorbesc, m-au deraiat ăștia cu

prostiile lor, hai să-ți povestesc, deci, am luat un candidat la președinție, 28 de milioane de dolari am dat pe el.

-Ce? De ce?

-A, păi mi-a făcut raport juridicul pe contractul ăsta cu Mizilul și spațioport. Aparent ca să cedezi teritoriu trebuie să semneze șeful statului, că doar el are voie să facă de-astea. Și-atunci mi-am adus aminte că la anul sunt alegeri și am zis că până mai obțin eu niște finanțare, până mai organizăm treaba pe-aici, până v-antrenați și voi cosmonauții, să ne punem un președinte, să avem un om acolo, știi ce zic?

-Nu poți să cumperi un om.

-Ei, nu. Binențele că poți, trebuie doar să găsești prețul potrivit. În cazul ăstuia, ia să mă uit cum îl cheamă, Toma Vrânceanu îl cheamă, da, ei în cazul ăstuia prețul este 28 de milioane de dolari.

-Cum, ia banii și semnează sau ce?

-Băi, de ce nu ești atent, eu am zis că vreau un președinte, nu o semnătură, dacă voiam semnătura aia o cumpăram acum. I-am făcut profil psihologic, avem la toți candidații, știm fiecare cam ce vrea. ăsta chiar vrea să fie președinte, în capul lui e o chestie foarte mișto, să fii șeful la toți românii. E al treilea cotate în sondaje, nu prea are șanse de turul doi. Ca să ajungă mai sus are nevoie de niște uși deschise, la o televiziune, la o adunare, la o negociere, la o întâlnire cu ceva lider european sau american. E, ușile alea se deschid cu bani și noi îi dăm banii ăia.

-Și el se angajează să semneze dup-aia.

-Nu se angajează la nimic. El are un vis, noi i-l construim. Îl facem președinte, nu e chiar greu, toți ăștia sunt cu ochii beliți în telefoane, am o bază de date cu 10 milioane de date personale despre ei ce nu știe nici mama care i-a făcut. Am cumpărat-o de la Londra săptămâna trecută. Păi prin telefon

eu am acces direct în fața lor și le zic exact ce vor să audă despre candidatul nostru. Asta se face cu bani și nici măcar nu e vorba de o sumă mare.

-Și-atunci el o să ne fie veșnic recunoscător că l-am făcut președinte.

-Nu, la scurt timp după ce ajunge o să aibă o criză nervoasă. O să descopere că, tehnic, cam toate pilele lui de președinte, toate intrările, toate negocierile au fost făcute prin banii noștri și prin consilierul nostru. Cât a fost în campanie n-a observat, că stress, oboseală, chestii, dar acum are ceva timp liber de gândit. Și se prinde că de fapt el e președinte, dar noi suntem președintele, că nu știe să facă nimic fără noi. Și dacă nu înnebunește ca Emil Constantinescu, să se creadă președinte real, atunci devine omul nostru loial 100%. E genul de om care nu merge cu jumătăți de măsură. Profilul psihologic obținut de noi arată că șansele ca treaba asta să se petreacă sunt de 87%. O să mai lucrăm un pic cu el, să-i corectăm un pic traiectoria, să creștem procentul ăsta, dar în principiu al nostru e.

-Da, ok, și eu cu ce pot să te ajut la faza asta?

-A, tu trebuie să faci un test de stres pe el.

-Adică?

-Păi o să fie campanie, o să fie dezbateri, discuții întâlniri. Ția cu care se bate sunt și ăia niște politicieni antrenați, canalii care au coborât în arenă, cu echipe puternice în spate și multe arme la ei. Țștia or să tragă puternic în al nostru pe măsură ce o să crească. Ei, n-am cum să-l pregătesc pentru ce va urma fără să-l stresez un pic. Trebuie să-i testăm limitele la stres. Și s-o facem de mai multe ori, să-l creștem acolo, îl stresăm un pic, facem evaluare, vedem dacă a progresat, dacă răspunde mai bine la stres, iar facem un test, tot așa. Ideea e

să nu spună vreo prostie în campanie sau într-o dezbatere televizată sau să se blocheze. Trebuie să-l obișnuim cu stresul.

Și-uite-așa am ajuns să construiesc un model psihomatematic de stres să-l folosesc pe viitorul președinte al României, cel care va semna actul prin care țara cedează teritoriu Chinei, ca să ne facă ăia un spațioport cu de toate, să plecăm și noi pe Lună, ca băieții.

V. BINECUVÂNTAREA

Se spune despre Casa Poporului că are 9 etaje subterane, dar eu aveam impresia că noi coboram deja de mai mult de-atât. Eram într-un lift de-ăla sinistru, mare, mai mult grilaj decât suprafața netedă, eu, colegii mei cosmonauți, MRP-ul și șoferul lui plus un paznic.

Călătoria mi se părea interminabilă, aveam impresia că petrecusem 15 minute cu liftul când acesta s-a oprit destul de brusc.

-Mersi, de-aici ne descurcăm, a spus MRP-ul concediindu-l pe paznic. Acesta s-a retras în lift, a tras grilajul după el și a plecat.

Eram singuri într-un fel de parcare subterană. MRP-ul s-a îndreptat sigur spre un fel de camionetă din alea din care mai vezi prin gară că cară pachete de poștă. Ne-a făcut semn să-l urmăm. Stoian, șoferul, s-a suit la volan, normal și noi ne-am așezat pe margini. Extrem de calm acesta s-a îndreptat spre o

gaură de tunel total întunecată. Drumul ăsta mi s-a părut mai scurt, am ajuns imediat într-o structură subterană perfect luminată. Un canal cu apă ne despărțea de intrare. În stânga lui se vedea ceea ce părea a fi un submarin parcat acolo. Un pod drept ne asigura accesul spre un o poartă simplă într-un zid enorm de beton ce părea să se întindă la nesfârșit.

Nu puteam să-mi dau seama cât de mare e structura dar ecourile apei ce clipea în canal lăsa de înțeles că ar fi imensă. Am coborât de pe camionetă, am trecut podul pe jos și am intrat pe ușă într-o cameră albă, cu pereți de sticlă, monitoare și câteva icoane.

-Suntem sub Catedrală, a exclamat Vio.

-De unde știi?

-Privește! Doi călugări îmbrăcați complet în alb s-au apropiat de noi și au început să vorbească șoptit cu MRP-ul. Acesta a dat din cap că înțelege. S-a întors spre noi.

-Intrăm în audiență. Lăsați orice bani, card, de-astea aveți, lăsați-le aici.

Ne-am scos contrariați portofelele și le-am pus în tăvița pe care o căra unul din călugări. Celălalt avea o cruce argintie pe care o tot mișca prin fața noastră. La Iulian s-a oprit, l-a prins de mână și i-a smuls o brățară pe care a aruncat-o în tăviță. Apoi s-a uitat urât la el.

-Ce? am întrebat eu.

-Era o de-aia cu NFC, setată pe cardul meu, fac plăți cu ea la Mega. Aparent nu le place.

Am fost duși într-o altă cameră albă unde erau patru preoți ce ne-au tămâiat. Am ieșit afară și am fost trimiși spre un alt coridor luminat. MRP-ul părea să cunoască locul, ne-a făcut semn să-l urmăm, am făcut un pic la dreapta și ne-am trezit în fața unei uși imense de metal cu un bulb luminos în centru, ce radia o umbră roșie pe fețele noastre. MRP-ul s-a uitat la Stoian, ăsta a făcut semn că a înțeles și s-a apropiat de bulb, desfăcându-se la cămașă. Și-a expus pieptul pe care se vedea un lăntic cu un medalion. A desfăcut medalionul, era o icoană a Sfintei Maria cu Pruncul Iisus în el, bulbul a scanat pieptul șoferului și ușile s-au deschis.

Am intrat pe un hol somptuos. Greșesc. Somptuos este cuvântul pe care-l vom folosi când vom descrie cuvântul care descrie cât de superb era totul acolo. Nenumărate opere de artă, tablouri, schițe, sculpturi, modele, toate pe pedestale sau în cutii aurite, protejate de un cristal superb, totul pe un fundal de catifea roșie. Grigorești pierduți, vreo două chestii de Rodin, am impresia că am văzut mai mult Rembrandt decât la el acasă la muzeu, mici seturi de figurine aparținând culturilor neolitice, o bucată de perete dintr-o piramidă, cu hieroglifele pe ea, instrumente străvechi de măsurare astrală, hărți vechi cu lumea deformată așa cum o știam atunci, în vitrine de sticlă, capete de suliță și armuri, veșminte voievodale, cruci și coroane, nenumărate minuni la orice pas. Era atâta artă și frumusețe acolo că am auzit prima expirație ca un zgomot obscen.

-Să mergem, avem treabă, a dispus MRP-ul și ne-a făcut semn să mergem după el pe hol. Am călătorit fascinați prin acest muzeu.

-Se pare că *boss*-ul are intrări grele, a comentat Vio. Suntem în buncărul subteran al Patriarhiei.

-Pe ce te bazezi? Pe faptul că șoferul lui are un medalion magic în piept care deschide uși sau pe faptul că suntem în cel mai superb muzeu pe care l-a văzut vreodată?

-Nu râde de ce nu cunoști! E extrem de greu să obții o audiență la Patriarh în buncărul Patriarhiei. Doar doi oameni au obținut asta până acum.

-Unde suntem mai exact?

-Ți-am zis, suntem în buncărul subteran al Patriarhiei, se întinde de la dealul Mitropoliei până la Catedrală. *Boss*-ul nu e în Sinod, cred că au ceva conflict, n-a folosit intrarea pentru credincioși, turboliftul din spatele altarului Catedralei. De-aia a trebuit să ajungem aici prin Casa Poporului.

Mai voiam să-l întreb câteva chestii care mi se păreau neclare, când am intrat într-o încăpere imensă. Din estimarea mea era lată de cel puțin 100 de metri și lungă de vreo 200. Știu că vedeam în depărtare un fel de altar, dar nu puteam distinge detaliile. Asta cu toate că iluminarea era perfectă. Tavanul era o frescă imensă pictată cu o mulțime de detalii. La cât era de mare aeam imoresia că cineva a pictat acolo toată Biblia, scenă cu scenă, mii de omuleți cu aure și mâini ridicate vorbind altor omuleți cu aure care se uită la ei cu gâtul strâmb, un singur Iisus crucificat în cer cumva care părea că levitează deasupra altarului și doarme. Am mers spre altar în timp ce o muzică bisericească a început să se audă din ce în ce mai tare.

Obiectul din fața noastră a început să fumege. Un grup de preoți și-a făcut apariția din spatele lui, am numărat 12. Altarul s-a desfăcut în două și din el a apărut un tub de sticlă

imens plin cu fum. În aburi am putut vedea silueta unui om stând pe un tron aurit, inspirând fumul abundent din cabina sa. Apoi cabina tub s-a desfăcut brusc în două semisfere ce s-au retras silențios în spate și un miros puternic de tămâie ne-a inundat sala. Pe măsură ce fumul se disipa figura unui om cu o barbă, cu o privire dură, dar blândă totodată, îmbrăcat în halate albe cu cusături aurite, își făcu apariția.

Unul din preoți coborî spre noi și șopti către MRP

-Patriarhul vă va asculta acum propunerea.

-Propunerea mea, Preafericirea Ta, este următoarea. Voi face sacrificiu, voi da lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu, ce voi construi, voi construi întru Slava Lui. Primul satelit pe care-l vom lansa, să tragem date pentru misiunea asta, va fi numit Apostolul Andrei. Mai mult, racheta ce ne va transporta spre Lună va fi numită și sfințită în numele Sfinții Martiri Brâncoveni: Constantin Vodă cu cei patru fii ai săi, Constantin, Ștefan, Radu și Matei, și sfetnicul Ianache. Totodată asigurăm drepturi exclusive de sfințire pe orice obiect ducem în spațiu și pe teritoriul pe care-l vom ocupa pe lună.

Un sunet extrem de gros și puternic s-a auzit. Patriarhul deschisese gura, dar nu înțelegeam nimic din ce spune, era prea tare pentru urechile noastre. Ne-am dus mâinile la cap, toți cu excepția MRP-ului care părea antrenat în faze de-asta. Patriarhul a terminat de vorbit și a încheiat trăgând satisfăcut fumul de tămâie pe nas și pe gură. Un preot s-a apropiat de noi și ne-a tradus.

-Sfinția sa ar dori să duceți un mic dar pe Lună.

-Cât de mare e?

-E un dar sfințit, are 10 centimetri. Este de la muntele Athos.

-Atât?

-Și unul din astronautii voștri va trebui să fie călugărit.

-Ce?

-Boșca! a mugit Patriarhul din norul de tămâie.

-Darul sfințit este o piatră, este piatra pe care se va construi biserica, a început să vorbească tot mai repede preotul.

Trebuie pus de un om sfânt. Și trebuie făcută de o rugăciune a unui om sfânt, pentru ca noi să fim siguri că cuvântul lui Dumnezeu a ajuns pe Lună.

-Atât?

-Atât.

MRP-ul s-a întors spre noi și ne-a făcut cu ochiul. Eu nu înțelegeam mai nimic. S-a întors spre preot.

-De acord. În numele echipei noastre accept condițiile. Patriarhul a mugit iar făcând sala să tremure. Zâmbea de data aceasta.

-Aveți binecuvântarea Bisericii, ne-a spus preotul. Ne-am înclinat și l-am urmat pe *boss* spre ieșirea din sală. Am trecut din nou prin superbul muzeu fără să mai scoatem o vorbă. Abia în liftul care ne ducea la suprafață ne-am deschis limbile.

-Călugărit? Cum adică călugărit?

-E un ritual, îl tund în monahism. Țla dintre voi care se va călugări va trebui să doneze toate chestiile lumești la rude, apropiați sau la biserică, o să intre doar cu hainele pe el în organizația lor.

-Bine, dar e reversibilă treaba, nu? -În principiu nu, dacă ai promis, o faci, ăstora nu le place să nu respecti cuvântul dat.
-Oricum, ce să ne facă, dau cu blesteme? Și, chiar așa, ce nevoie avem de ei, de binecuvântare și alte magii de-astea?

MRP-ul s-a uitat un pic surprins la noi.

-A, voi încă n-ați prins ideea? Pentru ca o posibilitate să devină realitate e nevoie ca foarte mulți oameni să creadă în proces. Mai ales în rezultatul final. Dar prima etapă în materializare este cuvântul, lumea trebuie să vorbească de chestia asta ca și cum ar fi real. Știu că voi, golanilor, încă nu credeți în treaba asta și momentan sunteți aici pentru bani. Nu e o problemă pentru mine, deocamdată. Trebuie să propag ideea asta la scară mult mai largă. Ăștia au o mare influență, încă, printre noi. Sunt mulți, sunt bine organizați, sunt antrenați în discuții de idei, că asta fac toată ziua. Ei, eu le-am oferit visul ăsta pentru ei, care e și al meu și ar trebui să fie și al vostru. Vreau ca Biserica să vorbească serios despre explorare spațială, că dacă vorbesc ei înseamnă că acum toată lumea vorbește. Și vreau sfințirea, știi de ce, că ăia sfințesc chestii reale, chestii care au început. Sfințesc șantiere și lucrări în construcție și chestii terminate. Dacă-și pun problema să sfințească o navă spațială înseamnă că o conceptualizează deja ca pe un lucru real. E un gest de care am nevoie. Plus că sunt mulți, și deschid multe uși, și e bine să ai multe uși deschise în perioada asta.

Liftul s-a oprit la suprafață iar noi am așteptat tăcuți ca paznicul să deschidă grilajul ce ne separa de ieșire.

-Păi și cu călugăria, ce facem?

-Păi voi puteți să mai vorbiți între voi să vă alegeți, dar știți deja răspunsul. Trebuie să plec, pa, vorbim mâine, la 9 să fiți la bază că avem mult de lucru. Nu vă mai îmbățați ca porcii, beți un pahar de vin și gata, cum să fii chiaun dimineața? Hai, pa pa paaaa!

-Eu o să fiu călugărul, a comentat Vio după ce MRP-ul a dispărut prin camerele Casei Poporului.

-Ești sigur?

-Nu, dar acum m-am prins de treabă. Și eu mă întrebam de ce are ăsta nevoie de mine, eu n-am școală, n-am meserie, de șmecheri n-are nevoie că e mai pe șmecherie decât orice mafiot pe care l-am văzut. Eu am venit aici să fiu călugărit.

-Ești supărat pe asta?

-M-am gândit mult în ultimii ani. Am făcut multe mizerii, mă gândeam să fac asta în câțiva ani. Nu neapărat acum, sunt foarte enervat acum. E nasol, e ca și cum îți pune cineva în brațe o chestie pe care ziceai că o faci de mult, dar o tot amâni, că n-ai chef, că știi că e grea și tot încerci să-ți aduni motivație, dar știi că nu prea vrei s-o faci, că ai fi făcut-o până acum. Dar tot crezi că e cea mai bună idee posibilă și zici că o faci, dar mai încolo un pic.

-Practic ți-a oferit cea mai bună motivație posibilă.

-Da, nu-i așa, cum aș putea să-l refuz?

Eu și cu Iulian ne-am uitat unul la altul. Crezusem o perioadă că omul ne alesese la mișto, sau din motive superficiale. Din experiența cu Vio Tașcă am înțeles că nu era cazul. Și ne-am speriat un pic când ne-am dat seama că MRP-ul poate să ne pună în brațe o chestie la fel de dificilă și s-ar putea să nu fim în stare s-o refuzăm, nu de altceva dar am tot promis c-o

facem. Și e un pic neplăcut când stai și te gândești că ce vei face în viitor nu va mai depinde de tine.

VI. DOUĂ RĂPIRI

Eu chiar am răsuflat un pic ușurat când ne-au capturat rușii, gen. Eram de vreo cinci luni la Voineasa, într-un hotel de-ăla de securiști discret în pădure, rezervat doar pentru noi, cosmonauții, și nebunul de Alan Collins cu echipa lui.

Pe ăsta îl adusese MRP-ul de la Londra să ne bage în formă. Era întunecat la culoare, ziceai că-i marocan, mic, foarte bine legat și extrem de tare pe picioare. Știi asta că făcea și antrenamente corp la corp cu noi, n-am înțeles de ce. Fusese SAS, apoi lucrase în privat ca mercenar, se bănuia că a organizat minim două lovituri de prin Africa plătit fiind de diverse corporații. De ce ar lucra EAS-ul cu el mă depășea, genul ăsta de trecut ar fi o problemă mare de PR. Poate era foarte bun. Cert e că s-a uitat în mod special la mine.

-Avea dreptate marele boss, arăți cam ca o fantomă. O să avem de lucru, cât ai, 70 de kile? Trebuie să ajungem într-un an la 100.

-Uite ai văzut tu cosmonauți de 100 de kile, bre, l-am chestionat eu obraznic.

-Unde ai mai văzut tu cosmonauți în general? mi-a venit răspunsul.

Așa că începeam diminețile cu alergări pe munți, apoi injecții cu steroizi, mâncare specială din niște caserole vidate, băi de gheață, sală de forță, piscină, iar injecții și asta până la prânz,

când eram trimiși la culcare. Seara era lejer, ne-alerga doar câte patru ore pe coclauri, noi cu rucsace pline de pietre în spate, el cu trusa medicală. Se mai oprea doar când cădea câte unul, să verifice dacă omul chiar s-a rănit sau e doar spart de epuizare. Dacă era a doua variantă cerea mobilizare, din nou. Adormeam rapid, dar nu era un somn ușor, că Alan venea neanunțat noaptea și ne lua la bătaie, trebuia să ne luptăm cu el ca să scăpăm să ne lase în pace.

Trăiam într-o senzație continuă de aș dormi trei zile și aș bate pe cineva. Plus că, no, relația cu Ela scârțâia destul de serios. Noi ne combinasem așa, că fuseserăm luați de euforia momentului, dar practic în afară de sex nu prea aveam multe de împărțit și nu prea ne suportam. Venise cu ideea să luăm o pauză, cantonamentul ăsta la Voineasa s-a dovedit a fi prilejul potrivit. Cum mesajele de la ea începuseră să fie din ce în ce mai rare, mi-era destul de clar cam ce decizie luase și asta mă cam deprimea un pic. N-aveam timp să mă adâncesc în deprimare, că țuști sărea Alan pe balcon, dintr-un tufiș, de după o ușă și voia iar lupte, alergări, injecții, mâncat pastă de-aia nutritivă cu gust de ghips.

În seara aia ajunsesem la hotel destul de devreme, încă era un pic de lumină afară. Ne-am trântit epuizați pe canapele din recepție și ne-am pus tustrei pe admirat tavanul. Vreo zece minute am tot respirat prelung. Vio s-a ridicat primul.

-Băi, eu mă duc în cameră, fac un duș, bag niște rugăciuni și dup-aia mă culc. Viorel Tașcă fusese tuns în monahism și făcut călugăr. Pe casca costumului său spațial, aflat momentan în stadiul de comandă, era pictată o frescă de la Putna iar combinezonul avea o cruce pe piept, dintr-un

material special. Biserica a cerut și să-l facem negru, n-au fost de acord oamenii de la development, au explicat că în spațiu e beznă și că de-aia sunt costumele albe, să se mai vadă om cu persoană.

-Băi, dar de ce faci asta? l-a întrebat curios Iulian.

-De ce fac ce?

-De ce te rogi? Care-i faza?

-Păi eu cred în Dumnezeu și încerc să vorbesc cu el.

-Omule, mergem pe Lună, cred că am trecut deja de momentul ăsta. Îți dai seama că Dumnezeu nu există.

-Cred că tu vorbești de altceva, de ființa aia mitică cu barbă care stă pe nori și dă cu lăcuste și potop.

-Da, nu cam așa e?

-Aia nu e Dumnezeu, aia e o reprezentare a lui Dumnezeu făcută de niște oameni care nu erau foarte complicați la cap. Dumnezeu e altceva, e *maimultdecâtomul*, și-l vezi peste tot.

-A, ce nu poți explica e Dumnezeu, nu?

-Nu e chiar așa. E altfel, te uiți la un fotbalist bun, da? Știi ce face, știi ce poate să facă. Te-aștepți la el să joace bestial, nu? Ei bine, și chiar și așa, face câteodată o schemă ce te dă pe spate, te surprinde plăcut cu toate că știai că va face ceva mișto? Și știi cum comentatorii de fotbal nu pot spune decât „dumnezeiesc” la faze de-astea? E, acolo e Dumnezeu.

-Adică inspirația aia de moment.

-Da. Și o vezi în orice treabă și meserie, vezi pe câte unul care face mai mult decât crezi că ar putea face, și-o face oarecum neintenționat. Țăla de Dumnezeu.

-Asta poate fi explicat științific.

-Nu, nu se poate. Știința explică doar cum funcționează mecanismele din corp în momentul ăla. Nu-ți spune și de ce. Nu știm de unde vine inspirația, ideile, momentul de geniu.

Adică știința nu știe, că eu știu la fel ca mulți alții asemenea mie: e de la Dumnezeu.

-Da, dar în principiu e tot o idee, nu ceva real. De ce te rogi?

-E atât de real cât cred eu că este. Zic Tatăl Nostru ca să mă aliniez cu el.

-Ce adică?

-Păi nu zic „vie împărăția ta”? Adică cred că ceea ce poate face este real, viu, împărăția lui, nu cred doar în el ca idee. Și „precum în cer așa și pe pământ” e doar sincronizarea cu Dumnezeu. „Facă-se voia ta” e doar un îndemn de renunțare la control.

-Adică?

-Păi în momentul ăla „divin”, când fotbalistul tău face driblingul ăla meseriaș, nu gândește, dă drumul controlului conștient pentru ceva inconștient. Și-atunci intervine Dumnezeu și preia el frâiele.

-Și tot repeți chestiile astea pentru că...

-Pentru că vreau să-mi intre bine în cap, e un fel de formă de autosugestie străveche. A, și pentru că astfel primesc super-puteri.

-Ce super-puteri?

-Orice. Știi că Iisus mergea pe apă, înmulțea peștii, făcea vin instant, nu? Ideea principală e că atunci când ai pe Dumnezeu în tine faci cam orice vrei în funcție de obstacolul care-ți apare în față. El avea nevoie de vin la o nuntă, a rezolvat. Eu trebuie să merg spre Lună și, la un moment dat ceva o să crape, ceva o să meargă prost sau poate va trebui să am acel moment de geniu uluitor care să ne scoată pe toți din belea. Și pentru momentul ăla mă antrenez eu în fiecare seară prin rugăciune. Să-i zicem antrenament psihologic.

-Stăpâniți-vă entuziasmul, copii, s-a auzit o voce și abia atunci am observat omul care stătea la pianul din recepție. Ziceai că-i romulan, avea o frunte atât de încruntată încât aveai impresia că-i crescuseră oasele din cap așa. Părea bătrân, aproape 60 de ani, avea tenul pământiu, un costum bleumarin închis și cumva nu ieșea deloc în evidență. Simțeam nevoia să mă uit constant înspre el să nu-l uit.

-Nu te supăra, cine ești dumneata? Romulanul a ignorat întrebarea noastră.

-Șarada asta a voastră a mers cât a mers, e un moment bun să vă opriți. Zicea colegul vostru de pericole, nu sunteți pregătiți cu nicio rugăciune pentru ele. Și nici măcar nu trebuie să ajungeți în spațiu. Puteți să vă duceți la patronul vostru și să-i spuneți că renunțați, ar fi cea mai bună alegere pe care o puteți face.

-Dom'le, încă o dată, cine ești dumneata și ce vrei?

-Sunt un om care a văzut niște chestii și lucrează pentru niște oameni. Oamenii ăia nu vor să vă vadă pe voi, sau oricare altcineva, făcând chestia asta. Politicos și eficace într-o situație ca asta e să trimiți o solie, a spus romulanul după care și-a scos o batistă albă din buzunarul sacoului și ne-a fluturat-o. Ne-am uitat la el fără să spunem nimic.

-Bine, cum vreți voi. Romulanul s-a ridicat, a ieșit pe ușa hotelului și a dispărut în ceață.

-Băi, eu îl sun pe MRP, treaba asta nu mi se pare OK, i-am anunțat eu pe colegi.

L-am sunat degeaba, telefonul închis. Am sunat la bază, mi s-a spus că nu l-au văzut de vreo 10 zile. Am sunat-o și pe Ela, uite că găsisem motiv să vorbesc cu ea. Nici ea nu știa nimic, iar răceala prost ascunsă din voce m-a agitat și mai mult. De-

aia zic, când s-au spart geamurile, s-au aruncat grenadele, când trupe de mascați înarmați îmbrăcați în verde camuflaj au năvălit peste noi lătrând în rusă am fost chiar mulțumit, practic am răsuflet ușurat.

Cum spuneam, eram ruși, așa că nu am opus multă rezistență, și când ne-au aliniat pe podeaua unui camion am zis „Doamne-ajută, în sfârșit pot să dorm”. Și am adormit. M-am trezit iar într-un fel de Hercules, am aflat dup-aia că era un Antonov 12, eram tot legat dar încă obosit și plin de durere de la antrenamente și bătăile lui Alan. Voiam să așipesc din nou, când o parte din peretele avionului a explodat și e el au intrat alți mascați înarmați, care de data asta urlau în engleză. După accent am presupus că sunt americani. A urmat un set de împușcături, grenade de fum aruncate, m-am trezit luat pe sus de un tinerel care-mi tot repeta „*It's OK, sir, stay awake*”. M-a legat de el cu niște chingi și am sărit pe spărtura din avion, într-un zgomot infernal. M-am gândit că ăsta nu poate fi atât de prost să sară din avion fără parașută așa că am adormit din nou. Ultima imagine pe care am văzut-o înainte să așipesc au fost colegii mei, și ei agățați de alți soldați, plus încă vreo trei soldați mascați, toți plutind în timp ce avionul se dezintegrează în trei explozii deasupra noastră.

VII. EXTRAORDINARY RENDITION

Dormeam pe spate și pentru prima oară m-am trezit odihnit. Eram într-un fel de cameră-depozit. Patru soldați cu cagule se

învârteau și se tot uitau ba la noi ba la o ușă. M-am ridicat în coate să zic „băi, ce căcat se întâmplă aici”, când mi-am și luat un pat de armă în față.

Acuma, trebuie să înțelegi ceva. Eu știam cum e aia, eram familiar cu durerea, momentul ăla de panică care apare când ți se bălăngăne capul și-ți dai seama că nu mai ai controlul lui și faci o mică recapitulare și-ți dai seama că nu mai știi dacă ai dat cu capul de podea înainte sau după ce te-a pocnit ăla. Cam asta făcuse Alan cu noi câteva luni de zile, ne obișnuise cu fazele astea. Așa că m-am calmat brusc, când te întâlnești cu lucruri familiare ești chiar liniștit. Nimic nou. Am tras aer în piept, cu un picuț de sânge, să fie, și mi-am adus aminte de o figură de *capoeira* ce o văzusem într-un film. Și mi-a trecut prin cap foarte scurt o idee pe care n-aș fi avut-o în mod normal, cel puțin nu în urmă cu un an: „Cred că-l omor pe ăsta cu bătaia”.

Și dup-aia m-am relaxat și mai mult, am lăsat un pic controlul și cam asta a fost. O fracțiune de secundă mai târziu eram întors invers și îmi propulsasem toată energia corpului în călcâiul drept, iar călcâiul drept direct în ventrele băiatului ăsta. A zburat de parcă era tras cu sfori, nici dacă-l împușcam în zona aia nu sărea așa. Am expirat. Ălalți trei s-au întors spre mine. „*Sir, get down, now!*”, a urlat unul dintre ei care părea căpitanul. Au zdrăngănit armele, ca să fie siguri că au înțeles mesajul. Unul dintre militari a făcut un pas spre mine, apoi s-a uitat brusc în tavan și a căzut lat. Iulian se trezise și el și aplicase un upercut înainte să-și deschidă ochii complet. N-am stat să mă uit să văd dacă a aplicat procedura corect, adică l-a și dezarmat pe ăla, că eram preocupat să fac un salt direct în brațele unui alt soldat. Mi-am sprijinit genunchii

între el și mitraliera pe care o ținea, l-am luat de ceafă și am început să-i car coate în față. A încercat să-și descleșteze mâinile de pe armă dar până să reușească îl făcusem *groggy* și acum încercam să-l trag între mine și ultimul militar, ăla ce părea șeful. ăla, din fericire, nu avea treabă cu mine ci cu Iulian. ăsta reușise cumva să-l dezarmeze și se uita la el în timp ce rotea un cuțit. A zâmbit și l-a aruncat jos. „Bine Johnny, hai s-o facem cinstită”. Militarul s-a năpustit la el, Iulian a eschivat și a ajuns în spatele lui. Și-a tras un braț pe lângă gâtul lui și a început să-l sugrume. Militarul încerca să scape din strânsoare și-l lovea puternic cu cotul în coaste. Iulian s-a uitat la mine și a zâmbit. „Vezi tu, Johnny, eu bătaie am mai mâncat, ultimele luni numai asta am făcut. Dar tu, încă, n-ai murit niciodată, și de-aia ești un pic speriat. Relaxează-te, trece repede”. Loviturile soldatului au devenit din ce în ce mai anemice și în cele din urmă a leșinat.

-Băi, bag picioarele în capul lui Alan, dar ce mașini a făcut ăsta din noi, a comentat admirativ Iulian uitându-se în cameră.

-Da, mă, am văzut, și eu am bătut vreo doi ca animalul, nici nu știu ce-am făcut jumătate din timp. Suntem doar noi?

-Nu, cred că e și Vio pe-aici, parcă l-am auzit. Am ascultat cu atenție. Într-adevăr se auzea un mormăit. L-am găsit și pe Vio, tot pe spate, într-o zonă mai întunecată din camera-depoziție.

-Băi, ce faci, scoală, hai să vezi ce buni suntem la bătaie. Erau patru soldați aici i-am spart eu cu Ovidiu, comando de-ăia.

-Salut băieți, a zis Vio cu o voce stinsă. Tocmai asta e problema, nu pot să mă ridic.

-Ești rănit?

-Da, de când s-au împușcat ăia în avion. De-atunci n-am mai putut mișca nimic mai jos de gât. Doar mâna dreaptă îmi mai merge.

Ne-am uitat cu atenție la el. Era bandajat în jurul mijlocului, dar bandajul părea destul de vechi, ieșise sângele prin el. M-am uitat fix la Vio neștiind ce să zic. Singura chestie care mi-a trecut prin cap a fost aia cu „no, Dumnezeu te-a pregătit pentru asta?”. Dar n-am spus-o, din fericire, am făcut și eu un lucru deștept în perioada aia. M-am uitat la Iulian cu o privire plină de ură. Am rostit cuvintele clar și rar.

-Băi, chestia asta m-a enervat extrem de mult.

-Înțeleg. Și pe mine. Dar calm.

-Calm.

-Mergem?

-Mergem.

La ieșire din încăpere mai erau de pază doi mascați, i-am executat rapid. Ieșiserăm într-un hol înalt, cu pereți și briz-brizuri pe el. Candelabre, mochetă mișto pe jos, ne-am prins că e ceva castel, conac de bogați. Multe inscripții în germană, deci prin zona aia trebuia să fim. Ne-am uitat pe geam afară, eram undeva într-o pădure, pădure cât vezi cu ochii. Un parc fain în față și în rest pădure.

-Mă gândesc că planul nostru ar fi ăsta. Inspectăm un pic castelul ăsta, batem niște de-ăștia, ne uităm de o mașină, ceva. Trebuie s-ajungem undeva la grajduri, bănuiesc că acolo s-au amenajat garajele. Luăm o mașină și ne cărăm rapid de-aici, să-l ducem pe Vio la un spital, să-l anunțăm și pe boss de treabă.

-MRP-ul nu a mai fost văzut de zece zile.

-Ce?

-Sau cât o fi trecut. Înainte să ne ia rușii am sunat eu la bază, că voiam să văd care-i faza cu romulanul ăla care ne-a amenințat. Și nimic, nu știa nimeni nimic de el.

-Rahat. Deci suntem singuri.

-Cam așa.

-Bine, hai să ne ținem de plan și vedem dup-aia.

Planul suna bine, doar că mai toate coridoarele dădeau spre sala centrală a castelului și aia era plină de mascați înarmați. Aveau un fel de centru de comandă acolo, din ce am tras noi cu urechea așteptau venirea unui mare *boss* care să se ocupe de noi. Am început să facem ocoale și să tot încercăm uși.

Într-una am descoperit o surpriză. Era o cameră mare, un fel de birou de-ăla de studiu, cu bibliotecă, glob pământesc, un jilț și pe jilț stătea MRP-ul uitându-se încruntat la telefon.

-Mihai, ce faci aici? Omul s-a uitat la noi ca și cum ne-ar fi așteptat.

-Am fost răpit de două săptămâni de niște americani. Voi nu mai telefonați din când în când la bază să aflați știrile?

Ovidiu, tu nu mai ești cu fata aia?

-Da, nu știi, cred că ne despărțim, ea zicea că am luat o pauză dar nu e așa, e adio. E nasol un picuț.

-Bine, chiar și-așa, mai întrebați și voi, ce mama dracului.

-Șefule, măcar stai bine, pe noi ne-a tratat ca pe saci.

-Bine? Gustă și tu cafeaua asta, a strigat revoltat MRP-ul arătându-mi o cafea la pahar de carton. Băi, mă jur, după Hiroshima și Nagasaki asta e cea mai hidoasă crimă pe care au făcut-o americanii, cafeaua asta.

-E chiar atât de proastă?

-Pișat, îți spun. Cafea de-asta și gogoși mi-au dat două săptămâni, cred că am deja două diabeturi.

-Mă scuzați că vă întrerup această discuție culinară, interveni Iulian, șefu, poate-l mai ții minte pe Tașcă, pe Vio?

-Da, normal, nu fă pe deșteptul cu mine. Unde e?

-E într-o cameră în aripa vestică. A luat niște gloanțe, nu se mai poate mișca.

-Cristoșii mă-sii. Am pierdut călugărul.

-Nu știm asta, trebuie să-l ducem la spital rapid. Ai idee cine e în spatele fazei ăsteia?

-Nu sunt sigur, am o bănuială. Dar dacă e cine cred eu, o să auziți cuvinte dure, a amenințat MRP.

Dinspre sala mare s-auzică împușcături. Am ieșit rapid tustrei și ne-am dus să ne uităm. Alți mascați, mult mai mulți, năvăliseră peste ăștia din centrul de comandă și acum se împușcau între ei. În câteva secunde câștigaseră invadatorii. Au început să tragă corpurile și să le alinieze lângă perete apoi s-au așezat în două șiruri, față în față. Au salutat și s-au retras un pas în spate. Dintre ei și-a făcut apariția Liu Phen. A privit scârbit camera distrusă și apoi ne-a observat. A încercat să facă un zâmbet.

-Am venit prea târziu?, a întrebat în româna lui melodioasă și perfectă.

-Da, a bufnit MRP. Ne-au eliminat un om. Am coborât în sală și ne-am salutat. De-afară se auzeau elicelele unui elicopter, poate mai multe.

-Ale voastre?

-Nu, a răspuns tensionat Liu Phen.

Soldații și-au schimbat rapid poziția. Am ieșit în fața castelului. În părculeț aterizaseră două elicoptere imense din care ieșeau încontinuu soldați, de data asta identificabili cât de cât, trupe speciale SUA. Și ăștia se aranjau în poziție de tragere, chinezii noștri la fel. Un soldat american ce părea să fie rang superior a venit drept la noi și a salutat bățos.

-Bună ziua, ne cerem scuze de deranj, superiorul nostru ar dori să aibă o mică discuție cu dumneavoastră.

-Cu noi toți?

-Da, dacă se poate.

Ofițerul ne-a făcut semn spre unul din elicoptere. Din el au apărut câțiva soldați care cărau o masă și niște scaune. Le-au așezat rapid pe gazon, având grijă să le înfigă să nu le ia vântul produs de elicele încă în mișcare. Un alt soldat a adus două sticle de sifon și niște pahare. Din felul cum erau aranjate scaunele am înțeles de ce parte trebuie să stăm. Din elicopter au coborât doi tipi în costum, unul înalt și uscățiv, altul mic și chel. Cel înalt părea nervos și-l tot certa pe ăla mic. „Cine a autorizat asta, Fridricks? Vreau mâine dimineață demisii, vreau capete tăiate, înțelegi? Dau foc departamentului, să-ți fie clar, să-mi găsești responsabili”. A tăcut brusc când ne-a văzut, a venit spre masă cu pași mari și s-a așezat pe scaun. Ne-a salutat pe toți cu un „hello” egal și apoi s-a uitat direct la MRP.

-Mihai?

-Richard?

-Mihai, de ce ne aflăm în această situație?

-Înainte de toate, Richard, știu că nu se obișnuiește asta, mai ales având în vedere că asta este prima noastră întâlnire în

acest context, dar să știi că n-am votat cu tine, asta-i una. Și-a doua e că mai du-te și dracului cu toate figurile tale, îmi faci tu mie *extraordinary rendition* în morții mă-tii de căcănar!?

VII. O CEARTĂ PE PRINCIPII

Stăteam pe peluza din fața unui vechi castel din apropierea Berlinului și urmăream cu atenție cum patronul meu tocmai îl băgase în mă-sa pe președintele SUA. Până și Liu Phen, care de obicei avea o față de-aia fals jovială de asiatic a tresărit un pic.

Doar președintele a rămas calm și s-a uitat cu atenție la MRP

-Mihai, în primul rând exagerezi la faza cu votul, nu e de-aia, în al doilea rând nu e chiar vina mea, am avut un băiat foarte zelos care mâine dispare din cabinetul meu. Și-n al treilea rând, noi doi trebuia să discutăm chestia asta mai demult, tu te-ai tot tras pe cur și uite că am ajuns aici. Pe scurt, ce voiam să-ți zic, nu-mi place ce faci.

Știam că MRP are dublă cetățenie, și-o luase pe cea americană după '90, dar nu cunoșteam detaliile. Aparent și studiasse pe-acolo înainte de '89, a făcut destule afaceri. Dar nu credeam că e la nivelul să se tragă de șireturi cu președintele, că asta e genul de chestie cu care te lauzi, părea să fi făcut afaceri mărunte. Mult mai târziu urma să aflu că a avut afaceri de lobby, adică ceva discret, și că fusese coleg cu președintele la colegiu în New York, la studii. „Richard era cu doi ani în urma mea, apăruse și el în gașca de seniori, știi că tot timpul e unu de-ăla mai mic care cumpără țigări, se duce

după bere, ăla. El dusesese faza asta la perfecțiune, era sluga perfectă, era genul ăla de om care-ți spunea tot timpul ce voiai să auzi și sărea tot timpul să facă comisioane pentru tine. Și dup-aia s-a prins că asta e fain când o faci cu bogații, dar dacă o faci la săraci, ăia n-au bani să-ți dea, sau pile, dar pot să-ți dea voturi. Având urechea aia de slugă foarte bine antrenată auzea foarte bine ce voiau ăștia, săracii, sau ce credeau că voiau, și zicea și el ca ei. Și-a început să facă asta până a ajuns președintele țării, e entuziasm general acum la ei cu ăsta, toți rupții în cur sunt fericiți că l-au ales. Și-acum, că a ieșit câștigător a început să creadă că chiar știe ce vrea, dar de la atâta imitat idei de săraci gândește ca un sărac. De-aia mă irită”.

-Mihai, tu ești un om de afaceri și nu ești prost, corect? Buuun. Mai mult. Tu ești cetățean american, ai lucrat și la noi, te știe lumea pe la Congres, sau măcar a auzit de tine, te cam știe lumea, zic. Acuma, țara noastră, SUA, are nevoie de speranță, noi am promis asta chiar și în campanie, am promis viitor luminos, deci, ideea ta cu mersul pe lună e bună, doar că nu ne place c-o faci în România.

-Richard, m-am născut în țara aia. Îmi place. Vreau să zburăm de-acolo.

-Mihai, fă-mă să înțeleg. Există ceva ce SUA nu-ți oferă din orice punct de vedere? La banii tăi, valoarea ta, ce vrei tu. E ceva în România ce nu găsești în SUA de 5 ori mai bun?

-Da.

-Ce?

-Adaptabilitate.

-Explică-mi.

-Deci tu îmi dai tot sprijinul pentru misiunea asta, da?

-Da, discutăm cu NASA și te facem șef de proiect. Ne faci un buget și te sprijinim cu tot ce avem. Zburăm cu steagul nostru acolo.

-Nu, nu merge. Până treci toate astea prin Congres trec minim doi ani. O să te ia la șuturi cu deficitul și împrumuturile, ce faci, spargi bani pe mers pe lună când noi ne înglodăm în datorii? Am doi clienți care deja lucrează pe campanii de-astea pe tine, o să simți asta în vreo două luni. Plus multă birocrație, mulți speculanți la bursă care-mi cresc prețul aluminiului când am nevoie, înțelegi? În România dau o șpagă și trec fluierând prin legi, istorie, structuri. Lucrurile sunt mult mai maleabile acolo, știi că am ras un oraș? Aveau un oraș vechi de vreo 600 de ani și l-am ras de pe fața pământului să facem spațiport, patru clădiri am păstrat din el. Am mutat toți ăia din oraș 10 kilometri mai încolo, i-am pus în trei zgârie-nori. L-au făcut chinezii într-un an.

Liu Phen zâmbi mândru.

-Tu nu poți face asta, nu suficient de rapid. Plus, tărâmul celor liberi, da, eu ca om liber decid să zburăm de-acolo, de la Mizil.

Președintele a oftat.

-Mihai, acum, ce să zic, am încercat să te conving. Presupun că după toate astea nu te superi dacă te și șantajez un pic?

-Nu, te rog.

-Deci, permite-mi să-ți repet, noi am vrea să nu zbori tu pe Lună din România.

-Că vrei tu să zbori din SUA.

-Sincer, nu. Chiar nu-mi pasă de faza asta. Economic vorbind nu se justifică, e o prostie să ne ducem din nou pe Lună. Dar pică rău la moral dacă o fac alții, pică și mai rău dacă o face unul într-o țară de căcat, mă scuzați băieți că vă zic asta.

I-am făcut semn președintelui SUA că-l iert că a zis de țara mea că e de căcat. MRP-ul îl privea la fel de disprețuitor ca înainte.

-Da, m-am gândit și tot nu. N-am timp de orgoliile voastre de doi lei, eu plec de la Mizil și gata.

-Serios, tu vorbești de orgoliu?

-Da, pentru că știu foarte bine ce e.

-Fii atent, e simplu. Eu, noi, deținem tehnologia. Toată tehnologia. Nu poți să faci nimic la nava aia fără ceva de la noi. Brevete, patente, firme, avocați, tot. Știi că tot ce e companie americană e de fapt a mea, e suficient să dau un decret, genul ăla care se dă în timp de război. Și noi suntem tot timpul într-un fel de război cu cineva, deci am oricând posibilitatea aia. Și îți tai tot.

-Nu, nu-mi tai nimic, te duci acasă și mă lași în pace.

-Mihai, toată tehnologia. Fii atent.

Și-a scos niște dopuri din buzunarul sacoului și și le-a pus în urechi. A scos și un telefon, a dat cu degetul de două ori pe ecran și toate mobilele noastre au început să țiuie un sunet dureros de ascuțit. Ne-am pus mâinile la urechi în timp ce președintele urla „Toată tehnologia, Mihai, ascuți ce-ți zic”. Țiuitul infernal s-a oprit, am simțit o arsură în buzunar și am aruncat telefonul. Trebuia să fie mort de patru zile, nu știu cum s-a activat. Președintele s-a rezemat calm în scaun și a decretat:

-Deci te distrug.

MRP-ul și-a șters o dâră de sânge de la ureche, s-a uitat la degetele sale cu dezgust și și le-a șters de masa albă.

-Da, m-am gândit foarte serios la ce mi-ai spus și răspunsul meu este că eu o să te distrug dacă nu mă lași în pace. Sunt cetățean SUA, plus că maică-mea e evreică.

-Mă-ta e o evreică din Sinaia! Nimănu-i pasă de asta.

-Mă-ta e o târfă din Boston! Și multora o să le pese de asta mai ales că ai evitat să spui acest amănut în biografia ta.

-O învârt pozitiv lejer!

-Și nu credeam că ești atât de prost, nu doar să mă întrerupi pe mine din vorbit, ci și să nu înțelegi că toată discuția asta e înregistrată.

-Da, de mine.

-Nu doar de tine, și de chinezul ăsta.

Liu Phen zâmbi politicos.

-Da, așa este. În calitate de înalt oficial al partidului sunt supravegheat permanent de patru drone și un satelit. Tot ce fac eu este cunoscut Partidului, această discuție este chiar în acest moment analizat în Comitetul Central.

Președintele păru real uimit de naturalețea cu ca Liu Phen spunea astea.

-Dom'le, cum poți să trăiești așa, cu ochii pe tine tot timpul?

-Domnule președinte, există o diferență de paradigmă culturală pe care dumneavoastră n-o conceptualizați. Noi

suntem un miliard și jumătate de oameni. Am 52 de ani, în toată viața mea n-au fost 24 de ore legate în care să fiu singur. Constant au fost oameni în jurul meu, privindu-mă, judecându-mă, știind despre mine lucruri pe care nu le știu nici eu. Nu cunosc cum nu e să fie cineva cu ochii pe tine. Presupun că teribil de înspăimântător. Singuri, așa, nu vă este frică?

-Richard, fii un pic atent la mine, lasă filozoful ăsta în pace. Ai înțeles mesajul, da, știi că-ți spuneam acum 5 minute că te distrug, s-a întâmplat, gata, hai că trebuie să plec.

-Mihai, nu ești atent.

-Nu mă, tu nu ești atent. Te au chinezii pe casetă cum torturau un evreu bătrân, ești prost, ești terminat în momentul de față. Ai vrut tu să te dai mare cu telefonul și mi-ai dat sângele pe urechi. Ești mort. Știi care-i faza cea mai comică? Faza cu maică-mea evreică e o invenție de-a mea, habar n-am ce nație o fi fost. Era o sărăcie de-acolo, a fost slujnică pe la un boier. Un nimeni. Dar tu nu știai asta, au chinezii pe casetă, când mă torturau deși știai că sunt un moș evreu. Îți dă foc electoratul dacă află asta.

-Republica Populară Chineză și compania pe care o reprezintă dorește să-și reafirme intențiile de a-și proteja investiția.

-Te referi la călătoriile lui Mihai Rusu Popa?

-Da.

-De ce?

-Intenția noastră a fost, dintotdeauna, să facem cea mai prosperă țară de sub soare. O țară care vrea să fie prosperă investește în tehnologiile viitorului, învață de la cei mai înțelepți și adaptează. Și voi când ați plecat prima oară spre Cosmos ați folosit maimuțe, noi am adaptat și am zis că trimitem niște români. E un test, dacă se va dovedi de succes, vom implementa tehnologiile pentru cosmonauții noștri.

Dacă nu, vor muri niște români. Se înclină spre MRP și vorbește de data aceasta în română.

-Îmi cer scuze că v-am făcut maimuțe, nu e ceva personal, noi credem că toți cei care nu sunt chinezi sunt niște maimuțe necivilizate.

-Stai liniștit, și noi credem că sunteți niște gălbejiți cu puța mică. Bine, nu ca a ăștia cu elicoptere de-aici, dar totuși mică.

-Ce vorbiți voi acolo?, s-a enervat iar președintele.

-Nimic, ne felicităm reciproc pentru victorie. Deci, zic că am încheiat aici, noi vrem să ne cărăm că avem multă treabă.

-Asta nu se termină așa Mihai!

-Da, consultă-te și tu cu consilierii tăi și vezi dacă nu e vreunul mai deștept pe-acolo. O să-l recunoști că o să-ți zică s-o lași baltă.

Ne-am întors tensionați în castel, dar MRP-ul nu ne-a dat timp de răgaz.

-Băi, concentrați-vă un pic. Liu, avem un rănit, marea medicină chineză și occidentală, vezi ce poți să faci, am nevoie de omul ăla, voi doi, cu mine, trebuie să mergem urgent acasă, am pierdut 14 zile cu retardatul ăsta.

-Șefu, am uitat să-ți povestim. Pe noi nu ne-au răpit ăștia, ci niște ruși, și dup-aia de la ruși ăștia.

-Ce?

-A, și a venit un sinistru la hotel la Voineasa, care arăta ca un romulan, care ne-a zis s-o lăsăm baltă, că o să fie nasol. Nu știm dacă are legătură cu ăștia.

-Mamă, mai sunt mulți? Șeful de scară n-a venit? Sectoristul?

N-aveam de unde să știm pe-atunci cam cât de mulți și de determinați erau cei ce doreau să ne oprească. Pe vremea aia inocentă chiar și MRP-ul era încă viu.

IX. AVARIE

Eram cel mai departe om dintre oameni. Tu nu știi acolo, pe Pământ, că nu vă vedeți, dar sunteți aproape unii de alții. Vezi oameni în fiecare zi, știi că sunt aproape, că mișună prin blocuri, prin mall-uri și prin casele ascunse de verdeață. Și nu știi cum e când toți ăia dispar brusc. Sau sunt atât de departe de tine că nu-i mai poți simți. Simți că-ți lipsește ceva nasol de tot.

Pentru că eu eram, fratele meu, la cel puțin 130.000 de kilometri de Pământ singurul viu într-o capsulă spațială. Colegii mei păreau a fi morți. Și capsula era stricată. Și 130.000 de kilometri sunt o grămadă de drum. De la Mizil la Washington sunt vreo 8000 de kilometri, e un fleac. Și oamenii erau atât de departe.

Am accesat din nou panoul de comunicație.

-Alo, alo, mă aude cineva?

-Se-aude? Am prins legătura.

Pe monitor mi-a apărut centrul de comandă. Numeroși necunoscuți în costume invadaseră încăperea. Unul avea un microfon în mână și părea prezentator TV.

-Ovidiu, avem legătura, Ovidiu, ești în direct, doamnelor și domnilor, suntem în direct.

-Băi, ce căutați în centrul de comandă, eu am o problemă la nava mea spațială și doi colegi cel mai probabil morți.

-Ovidiu, suntem la curent cu avaria. Toată țara e alături de tine. Prim ministrul este aici alături de noi.

-A, salut George.

Eu îl știam pe prim-ministrul George Buhnici de ani buni, de pe când eram amândoi mici jurnaliști pe la Brașov.

-Salut, Ovidiu, mă bucur să te aud. Guvernul României a aflat abia acum de regretata dispariție domnului Mihai Rusu Popa. Am venit să vă ajutăm. Toată țara este alături de voi, Ovidiu. Am luat măsuri imediate. Transparență totală. Vom transmite tot ce facem în direct la TVR și TVR+ și pe streaming. Întregul popor român este alături de tine în aceste momente de grea încercare. Fi tare, nu ești singur.

-Da, transmite-i te rog poporului că-i mulțumesc frumos pentru gest, e bine să știi că ai tovarăși, dar serios, e unul printre voi care se pricepe la nave spațiale, că cred că a mea s-a stricat.

-Bineînțeles, Ovidiu, îl avem aici pe cunoscutul astronaut Dumitru Prunariu.

-Bună seara, Ovidiu.

-Bună seara, domnule Prunariu. Ce-aș fi vrut să beau o țuică cu dumneavoastră! Știți că noi doi am făcut aceeași școală generală, aia, 10 din Steagu, și erau tot felul de imagini cu cosmonauți pe pereți acolo, și dumneavoastră erați eroul meu personal. Și eu scriam atunci, naiv, în compunerile alea despre „Ce vrei să te faci când vei fi mare” că voi fi astronaut și descriam planetele pe care le voi vizita și aventurile pe care le voi avea. Dar timpul a trecut, pe măsură ce vedeam în ce realitate trăiesc mi-am dat seama că așa ceva e imposibil și

am tratat această idee tot mai ironic până acu' vreun an. Și atunci am luat-o iar în serios și uite-mă, cât de rapid a fost, sunt în Cosmos. N-a fost nici ușor, dar nici așa de dificil cât credeam că ar putea fi. Am reușit domnule Prunariu. Românii s-au întors din nou în spațiu, nu că trăim un moment epocal domnule?

-Într-adevăr, Ovidiu, un moment epocal, m-a întrerupt ăla cu microfon în mână, cât ai vorbit tu colegii din cabina de emisie și mi-au spus că da, avem o țuică și domnul Prunariu a acceptat să bea această țuică cu tine.

Un asistent apărut în centrul de comandă cu o sticlă, tavă și păhărele, de-alea pe care le folosea tanti Cici, secretara MRP-ului. A turnat din sticlă în păhărel și i-a lăsat sticla jos, lângă picioare. Prunariu a închinat paharul spre cameră.

-Hai noroc, Ovidiu.

-Hai noroc, domnule Prunariu. Cum e?

Prunariu a dat-o pe gât și a scos un oftat de satisfacție.

-Bună. Pișcă un pic, dar bună.

-Bun, acuma, ca între astronauți vă întreb. Deci cum pot să...

-Da, Ovidiu, dă-ne detalii despre situația ta. Cum e?, m-a întreprt din nou omul cu microfon. Vreau să te anunț că primim mesaje de susținere din toată țara, pe 0722022022 și pe Whatsapp, Irina din Dâmbovița spune „Respect pentru cosmonauții români care ne fac mândri în Europa și în Lume”, Daniel din Oradea ne-a transmis „Ținem pumnii, lupii românești oriunde în lume”, tot Daniel, de data aceasta din Râmnicu-Sărat spune „Ar trebui să ne prețuim cosmonauții tot timpul, nu doar când dă bine la televizor”. Când dă bine

la televizor, domnule prim-ministru, ce credeți că a dorit să ne transmită cu asta?

-Da, îmi cer scuze din nou că întrerup, aș dori totuși să rezolv această defecțiune, dacă se poate. Domnule Prunariu, sunteți familiar cu navele Shenzen 4, de producție chineză?

-Nu, îmi pare rău, mă pricep cât de cât la Soyuz 40 și modele mai noi din gama asta.

-E, asta e, măcar am încercat, știți ce zic?

-Înțeleg.

Eram un pic dezamăgit dar mai ales frustrat. Nu zic că nu mășteptam să avem o defecțiune la navetă, ar fi fost imposibil să nu, dar nu să fie haos în centrul de comandă. Și sunt convins că toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă MRP nu ar fi murit. Și exact asta a fost ultimul meu gând, mă jur, când s-au aprins toate monitoarele din centrul de comandă și panoul de proiecție simultan. O voce plată, cu un accent robotizat a răbufnit în încăpere. Dar am auzit-o foarte clar și la mine în navă.

-Rezoluție. Re-zo-lu-ți-e.

Ecranele au început să contureze destul de pixelat și destul de alb-negru fața lui Mihai Rusu Popa.

-Re-zo-lu-ți-e. Ok, suficient. Am fost downloadat complet. Ovidiu, stai liniștit, te voi îndruma, situația nu e așa neplăcută pe cât pare. Un mic *setback*. Rezolvăm, trebuie doar să ascuți cu atenție instrucțiunile. Cu tot cu accentul robotic toată lumea a recunoscut vocea și mai ales manierismele.

-Extraordinar, trăim istoria în direct, a intervenit omul cu microfon. Domnule Prunariu, dumneavoastră, care ați mai fost în Cosmos, ați mai văzut așa ceva, să transferi conștiința unui om mort în calculator și acesta să continue coordonarea misiunii spațiale?

-Nu, pe Soyuz noi n-aveam de-astea.

X. ÎN CARE ÎN SFÂRȘIT E ASASINAT MRP

E important de știut că Mihai Rusu Popa a fost, înainte de toate, om. Înainte să fie acest astrorobot de luptă de doi metri, înainte să fie un simbiot om-computer acuzat de nenumărate mârșăvii și căutat pe cinci planete, înainte de toate a fost un om, și omul ăla era cam moș și-i cam plăceau ședințele.

Parexamplu, cum am venit de la Berlin, după dubioasa întâlnire cu președintele SUA, n-a băgat rapid în altă ședință.

-Chestia asta, două săptămâni, m-a încurcat rău de tot, numai de măgăriile ăstuia nu aveam nevoie.

-Crezi că se va opri? -Richard? Niciodată. O să mă hărțuie până la moarte, poate și după, habar n-am. O să-mi frece stafia la nervi. Și nu, nu o să încerc să-l asasinez, ăsta e un gest de țaran care scurmă-n cocaină toată ziua. Apropo, bețivilor și drogaților, cât am zburat până aici m-am documentat pe niște chestii. Prima, nu există omul cenușiu. -Poftim?

-Omul acela, despre care spuneți că a fost în hotel înainte de răpirea rușilor. Nu există, n-a fost acolo. Am verificat toate camerele video. Erați singuri și sparți în recepție.

-Șefule, a intervenit Iulian, ca om care a băut la viața lui, te asigur că niciodată n-am băut atât de mult cât să văd oameni. Și nici nu m-am drogat.

-Analizele voastre spun altceva. Aveați droguri în sânge, Liu Phen mi-a zis asta imediat după ce v-au dat îngrijiri medicale.

-Păi a băgat Alan steroizi în noi, ca să ne refacem

-I-auzi, steroizi cu THC? Marijuana e drog de bulangii.

-Pentru unul care nu folosește toate drogurile sunt de bulangii, am comentat eu.

-Băi, eu am făcut studenția la New York, am încercat toate, de la iarbă la cox, cum îi ziceți voi. Niciunul nu ajută. Știi de ce?

-Păi sunt studii, nu e chiar așa.

-Sunt un căcat. Studiile alea îți spun ce-ți faca corpului tău fizic, poate și psihicului tău, nu spun ce fac corpului tău astral.

Nu credeam că MRP-ul crede în baliverne de-astea, dar știindu-l nebun l-am luat cu binișorul.

-Corpul astral nu e fază de-aia de New Age, *bullshit* de-ăla?

-Aia e o interpretare a unor mășcarici care nu înțeleg pe ce lume se află. Oamenii sunt mai mult decât corp fizic, reacții bazate de chimie interioară, pe obiceiuri și habituări, reflexe și tot ce explică savanții toată ziua. Și e greu pentru băiețiiăștia să prindă asta, că experimentează doar pe animale, iar noi nu suntem animale, suntem ceva în plus. Din praful și din explozia inițială, din bucățile alea de stele și pietre și forțe infinite și tupeu am apărut noi, relativ repede dacă stai să te

gândești un pic la scara universului. Și noi suntem mai mult decât cimpanzeul, câinele sau delfinul, pentru că noi încă mai avem în noi sâmburele ăla de stea. Există un corp al nostru, un ideal care nu este palpabil, e un concept, o idee, este cel la care ne uităm și ne închinăm, este ceea ce credem că suntem sau putem fi. Suntem noi din viitor, ăia, suntem singura specie din univers care se vede mai departe decât este acum.

-Corpul astral e viitorul?

-Nu, e ăla care ești tu care vede un potențial viitor. Care filtrează un trecut după cum îi convine, de-aia dacă întrebi trei inși despre un eveniment la Voineasa o să-ți spună chestii diferite, toate false, mă-nțelegi? Iar ăsta e foarte conștient de ce facem, că-și extrage informațiile din realitatea noastră, aia de care vorbim toată ziua. Și dacă folosești o scurtătură să ajungi undeva, în bulversezi și, mai ales, îl tâmpești.

-Stai că nu înțeleg nimic, despre ce scurtătură este vorba? MRP-ul a oftat, uitându-se la noi cu milă și compasiune.

-Hai s-o iau altfel. Știi de ce ăia care câștigă la Loto ajung săraci, în 99% din cazuri?

-Că-s proști, doar proștii joacă la Loto. Atâta matematică știu și eu.

-Toți suntem proști, nu e o trăsătură definitorie. Nu, ajung la faliment că e o scurtătură, iar ăla, corpul astral, nu înțelege, că nu extrage informațiile care trebuie. Cum ai obținut banii? S-a întâmplat. Care a fost procesul, ce ai muncit, ce relații ai produs, ce contract ai semnat. Nimic? Deci e suficient să ai noroc? Bine. La fel și cu drogurile. Cum ai ajuns la nivelul ăsta de extaz? Ai călărit o gagică super-mișto? Ai bătut un record de viteză? Ai învins cu mâinile goale un leu și cinci hiene? Nu? Ai dat o sută pentru un gram de cox? Ce simplu, bine, așa facem de-acum.

-Șefule, ne omora ăla ziua, și noaptea mai ne și lua la bătaie. Voiam și noi să ne relaxăm.

-O să vă relaxați când sunteți morți. Doar gândiți-vă, cât de relaxați o să fiți la doi metri sub pământ privind stelele, o eternitate de relaxare. Acum avem treabă, clar?

Apoi MRP-ul ne-a povestit că n-a venit cu mâna goală din Germania, a adus cu el și pe un anume Fritz Langstrom, un cercetător în biotehnologie, care luase deja un Nobel și-i fusese refuzat un al doilea pe motive etice. Omul susținuse niște păreri nu prea ortodoxe în zilele noastre, cu negri, cu femei, de-astea. Cred că afirmase la un moment dat că o femeie e mai utilă dacă face doi copii decât dacă descoperă ceva nou în știință, și asta i-a dat foc la valiză, fusese dat afară de la universitatea unde lucra, că n-a vrut să-și ceară scuze, i-au fost retrase numeroase titluri științifice, a fost făcut nazist, fascist, retrograd, de toate.

Individul era, totuși, o capacitate. O capacitate care insista să ne implanteze niște cipuri în creier, ca să fim mai ușor de găsit. Ne-am certat mult pe faza asta, dar nici măcar nu a fost cea mai mare ceartă, că noi nu voiam cipuri în cap iar MRP-ul susținea că în felul ăsta vom putea fi monitorizați de zeci de ori mai bine decât astronautii de pe Apollo 11, și ajutați și mai mult. Langstrom și-a demonstrat puterile pe Vio, pe care medicina chineză n-a putut să-l salveze mai deloc, adică era paralizat aproape complet și-și putea mișca doar o mână. I-a implantat niște cipuri, niște sârme care plecau din ceafă și ajungeau până după cot, ceva discret totuși, arătau ca niște tatuaje mai tehno așa, și-acum putea să-și miște și stânga. Pentru picioare n-avea soluție, că fusese distrugerea prea

mare. Vio urma să-și petreacă restul vieții într-un scaun cu roțile și nu mai putea participa la misiune în felul ăsta.

Așa că s-au luat două decizii, la vreo două luni după răpire. Una, că eu o să mă călugăresc, să fiu eu călugărul bisericii. Chestie cu care am fost de acord destul de rapid, că a doua decizie a fost ca Ela Selean să fie al treilea membru al echipajului. Iar eu eram rupt de Ela, când am venit acasă de la Berlin o sunasem, i-am spus cum am fost răpit de două ori și prin ce am trecut și ea mi-a zis doar „hai, vino acasă, să te odihnești și să te liniștești și tu un pic. Nasol, îmi pare rău”, și-atunci am știut că s-a terminat între noi, din tonul ei indiferent și rece-politicos.

Și-acum urma să-mi petrec zile întregi închis cu ea într-o capsulă spațială, am făcut-o mai mult dintr-o răzbunare infantilă, credeam că o s-o fac să regrete sau ceva. Am intrat ras în cap cu tunică mânăstirească în birou la MRP, cu o privire sfidătoare pe față, gen „Ești mulțumit acum, boss?”. Nu mai văzusem lumea de vreo lună, se renunțase la cantonamentul de la Voineasa pentru o hală industrială din București, mai aproape de bază, unde măcar puteam fi supravegheați. Seara eram duși cu o dubă la bază, unde dormeam fiecare în dormitorul nostru separat, monitorizat, păzit. MRP-ul avea o cască pe cap cu câteva fire, conectată la o cutie mare cu ecrane, beculețe și diverse potențiometre. Langstrom trebuia în jurul ei.

-Ce faci?

-Ah, bine ai venit. Îmi fac un back-up la cap.

-Poftim?

-Langstrom a inventat o chestie mișto, n-am dat bani degeaba pe el. Are o interfață creier-calculator, care-mi permite să-mi salvezi ideile pe hard.

-Ce? Cum?

-Dar e foarte simplu, dragul meu, a intervenit Langstrom. Aparatul meu monitorizează complet creierul lui Mihai. Când îi vine vreo idee apasă pe un buton și păstrăm fotografiile de mare rezoluție ale creierului, să vedem exact ce zone sunt activate. Scădem din ele funcțiile neinteresante, scărpinat, respirat, clipit și rămânem cu o imagine pură a formării acestei idei. Imaginea aia o stocăm.

-Parcă s-a mai făcut asta, la ce ajută? Că nu poți să preiei informația înapoi, n-ai cum să torni asta înapoi.

-Ah, dar aici te înșeli dragul meu coleg. Engleza graseiată a lui Langstrom mă enerva. Eu am găsit o soluție prin care putem stimula creierul identic ca în imaginea păstrată pe hard. Și astfel ideea se naște din nou.

-Pe bune?

-Da, am testat asta, rezoluția de transfer e deocamdată mică, dar putem să o îmbunătățim pe măsură ce comunicăm între cele două computere, creierul lui Mihai și Anchor.

-Anchor e...

-Este AI-ul care coordonează transferul. E ceva ce învață constant, ca mai toate astea din ziua de azi. Singura problemă pentru testing a fost multă vreme finanțarea, dar cu Mihai totul merge repede, am cerut o mie de computere, în trei zile le-am avut. Lipsa birocrăției este Hristosul științei, ne mântuiește pe toți.

-Vezi cum vorbești de cele sfinte, Langstrom, acum sunt călugăr și mitropolit fără portofoliu, reprezentant special al ortodoxiei în spațiu. Nu vorbi de Dumnezeu în deșert.

Amândoi s-au uitat la mine cu o oarecare curiozitate. MRP-ul a spart tăcerea. -

Altfel, Ovidiu, cum mai merge treaba?

-Antrenament, bătaie, antrenament, suntem bine. Nu ne-am mai drogat că n-am avut când.

-Bine, eu zic că tu te-ai antrenat destul. Și Iulian. Amândoi aveți de lucru. Momentan discut cu tine. Hai să fumezi o țigară.

-Colegule, dorești să-ți ofer eu o țigară?

Langstrom zâmbea ciudat. A scos o tabacheră în care se vedeau câteva țigări înfășurate manual. Am luat una, cât de des ai ocazia să tragi una cu tutun veritabil? Am ieșit în curte, la măsuța aia unde avusesem prima discuție, cu ceea ce părea zeci de ani în urmă. Mi-am aprins țigara și am tras un fum.

-Amicul meu Richard, dar și amicii tăi ruși, ne cam atacă. Nu ești la curent cu ultimele știri, nu?

-Nu prea, am cam avut regim de cazarmă și în mod ciudat nu funcționează semnalul aici în clădire, am reclamat asta de zeci de ori.

-Da, știu, eu am pus bruiaje de semnal, suntem ecranati complet. Nici sateliții nu ne văd. Tu ce operațiune crezi că facem aici, angro de legume?

-M-ai izolat de lume complet! -Te-am izolat de o parte din lume. Asta e lumea ta acum. Miroși aerul. Ce fumezi acolo?

-Nu știu, o țigară de la Langstrom, ce-are?

-LANGSTROM? Ce i-ai dat băiatului ăsta?

-E safe, Mihai, super-sigură, n-o să pățească nimic.

-Bă, i-ai dat droguri? Tocmai ce l-am oprit din asta!

-Nu pot să-l injectez cu naniți dacă e treaz!, a urlat Langstrom de după ușă.

-CE? Țsta vrea în continuare să mă microcipeze?

-Ignoră-l, el încearcă tot timpul așa ceva. E unul la logistică pe care l-a convins să-și monteze o a treia mână, bionică.

-Oau, a reușit?

-Da, acum ăla își ține telefonul cu mâna aia în timp ce descarcă lăzi. În fine, nu contează, ce voiam să vorbesc cu tine. Tu ai mai făcut ceva presă, parcă, nu?

-Da, vreo 14 ani.

-E, acum e presa călare pe noi, ne cam ard. Și cu influențe străine, și din proprie inițiativă. Unii m-au ars doar că voiau reclame la ei la TV sau ziar. În mintea lor aș face reclamă la o lansare spațială, păi eu sunt CET sau CFR Marfă să fac așa ceva? Nu există subiect mai bun pentru presă, în toată istoria lor, și ei vor bani să scrie despre asta. Și pentru că nu le-am dat, că sparg banii pe alde Langstrom, uite ce s-a întâmplat.

-Ce?

-N-auzi?

Într-adevăr, era un vuiet afară, dar am crezut că e traficul din București și de la drogurile lui Langstrom. M-am dus spre intrarea în curte, am descoperit că în fața bazei erau adunați câteva sute de oameni cu pancarte, iar pe pancartele alea scria numai „MRP = NAZI”, „MRP e trădător de țară”, „Pedeapsa cu moartea pentru cei ce au vândut România chinezilor”, „Puie Mihai Rusu Mopa”. Un om ridicat pe o tribună improvizată coordona manifestația cerând arestări, demisii, măsuri urgente. M-am întors la masă și m-am uitat întrebător la MRP

-Ce vrei să fac cu asta, mai exact?

-Vreau să faci asta să dispară. Ți-am povestit că eu vreau să am tot sprijinul pentru chestia asta, tot ce se poate din țara asta, mai ales. Nu putem zbura în condiții de-astea, în care nu ține nimeni cu noi, toți cârâie, toți speră să pice ceva, să se strice ceva, să fiu arestat, eu, tu, Langstrom sau Ela, sau doamna Cici care-mi face mie cafele. Înțelegi, nu?

N-am înțeles atunci, că am preluat divizia de media a proiectului și m-am pus cu tunurile pe ei. E foarte ușor să te contrazici cu cineva în zilele noastre, cu toată social-media și multi-media și toate informațiile. Orice om care a lucrat în presă știe că e imposibil să nu faci tâmpenii, valabil în orice meserie, dar aici rămâne fapta, pe internet, pe hârtie, există undeva o idee proastă de-a ta care poate fi exploatată împotriva ta. Social media a creat ceea ce experții în media numeau „citizen journalism”, adică orice fraier poate să fie jurnalist că are metodele la îndemână, opinia, informația, eventual dovada. Și nimeni nu le-a spus de riscuri, astea de care vorbesc, că te ține minte lumea dacă ești prost. MRP mi-a zis „toți suntem proști” și am folosit asta. I-am umplut de sânge pe toți contestatarii noștri, n-a fost greu să gădesc tâmpenii spuse de ei și să-i decredibilizez. Sau cel puțin așa credeam. Doar că era o chestie ca la hidre, tăiai un cap, apăreau alte trei, alți oameni convinși de răul nostru, altă cercetare, alt gest agresiv, alt război. Argumentele puteau fi demontate ușor, și așa păreau în ochii noștri, doar că nu mișcau cu nimic balanța. Am reușit doar să creez adversari și mai furioși, și mai violenți verbali. Mi-a luat ceva timp să înțeleg că abordam complet diferit problema, cel puțin în materie de consum energetic. Cheltuiam prea multă energie să ne certăm cu toți. Bine, m-au ajutat și colegii de la bază, nu zic nu și, poate, cel mai mult, Vio Tașcă.

-Ce te tot cerți cu ei?

-Că mint, nu înțelegi? Mint despre proiectul nostru, scriu fabulații, se iau de amănunte neesențiale și nu vor, sub niciun fel, să priceapă.

-Adevărul nostru?

-Da!

-Păi tu crezi în el?

-Hai, Vio, nu mă lua iar cu religia, știu că acum suntem frați călugări, dar eu chiar nu cred.

-Știu că nu crezi. Nu în Dumnezeu, ăla e departe. Tu nu crezi nici în proiectul ăsta cu Luna.

-Ești sigur?

-Văd ce faci. Ești mai degrabă dispus să-i ataci pe alții pe subiect decât să vorbești despre el în context optimist.

-Păi ce optimist, nu vezi că se duce totul dracului? Șicane, șicane, dar au început să apară probleme, că mai toți de prin Guvern, din autoritățile locale încep să aibă îndoieli, se cam tergiversează treaba.

-Aooooo. Și nu-ți aduce aminte de cineva, asta?

-Vrei să zici că eu sunt la fel ca ei?

-Da, te cerți cu ei fără să crezi. Ești ca atei care discută despre problemele Bisericii. Ce te oprește să crezi?

-Soluția ta fiind?

-Să crezi.

-În ce?

-În proiectul cu Luna. Dacă eșuează totul, vei fi măcar ăla care a crezut în proiectul selenar. Nu toți profeții câștigă la final, de fapt niciunul nu câștigă definitiv. Ce rămâne după ei e important.

-Și ce rămâne? Un eșec.

-Un proiect. Avionul cu motor cu reacție al lui Coandă a fost o idee, un proiect, un concept. Tehnic, un eșec. Dar din aia a

ieșit efectul Coandă și a contribuit la dezvoltarea aviației mondiale. Eșecul lui ne va duce pe noi, bine, pe voi, în Cosmos. Te dai scriitor SF, unde crezi că va duce eșecul tău? Îți poți imagina, chiar dacă eșuezi în propaganda asta pentru Lună, unde vei fi după?

-Tot aici, doar că acum lumea va crede și că-s prost.

-Lumea nu crede despre ăia care explică horoscopul în ziare că-s proști. Despre tine, în schimb, crede asta.

-Zici?

-Da, că măcar Urania și-a asumat treaba. Tu te tragi pe cur. De la tine nu va rămâne nimic, de la ea vor rămâne vreo câțiva cărora li s-a potrivit povestea.

Vio era foarte calm, fusese mereu de la momentul care l-a lăsat blocat în scaun cu roțile. L-am prins pe Langstrom la o înghesuială și l-am mai tapat de o țigară de-aia de-ale lui, i-am cerut și materie brută, să nu-l mai frec la cap. Toată noaptea am făcut țigări și m-am gândit, m-am gândit și am făcut țigări. Și dup-aia m-am decis să cred, pur și simplu, să cred că voi fi astronaut-călugăr-iubit-trist-român care voi ajunge pe Lună. Am început să lansez doar informații despre proiect, doar chestii care mă interesează și în care pretindeam că cred. Documentare, reportaje, problemele la construcția satelitului Sf. Andrei. Sincer, cu detalii care l-au enervat câteodată pe MRP, că voia să țină niște chestii secrete, dar sincer și simplu. Și știi ce a fost interesant? Între minciunile lor și adevărul meu, lumea, detestabila lume, teribila mulțime amorfă care nu înțelege decât să urle, a început să se disipeze. Încetul cu încetul oamenii s-au plicisit. Am renunțat să contrazic orice minciună, am preferat să prezint faptele, iar faptele, oricât de interpretabile ar putea fi, rămân și atrag oameni. Am descoperit că pot

spune mai multe chestii interesante decât critici la adresa altora. În definitiv, toți suntem proști, important e câți încercăm să ne vindecăm de asta. Și vindecarea nu se face arătând cu degetul la celălalt, ci folosind degetul alături de celelalte pentru ceea ce vrei tu să produci, ce vrei tu să aduci în plus în lume. Iar în noiembrie a acelui an, într-o zi senină și rece, Shenzen 1 a plecat spre ceruri de la Mizil, ducând cu ea primul satelit românesc în orbită, Sf. Andrei, și a fost o mulțime enormă de oameni, aplauze, urale, lacrimi de bucurie și entuziasm cum n-au mai fost de la concertul lui Michael Jackson din 1992, și poate nici atunci. De-aia am fost cu toții surprinși când câteva zile mai târziu cineva a intrat în birou la MRP, fără să fie oprit de nimeni, și i-a înfipt un cuțit direct în inimă și apoi a dispărut fără urmă.

XI. L-AM PRINS PE ROMULAN DEGEABA

Doamne, pentru prima oară era să agăț și eu ceva ca astronaut, paștele mă-sii. Eram la coadă la Mega, după moartea MRP-ului s-a mai relaxat regimul de cazarmă, și-mi cumpăram niște cârnăciori de bere cu bonuri de masă. Tipa de la casă, una drăguță, zic, a citit un pic bonul de masă cât aștepta să se printeze bonul.

-Ah, chiar lucrați la Cosmodromul Mizil?

-Da, eu sunt chiar cosmonautul Ovidiu, i-am zâmbit.

Mi-a zâmbit și ea și-am știut că aș fi avut o șansă de-un amor ghebos în zilele următoare. În legătură cu moartea MRP-ului

ne-am confruntat cu câteva probleme. Una e că pe camerele de supraveghere nu se vedea ucigașul, doar MRP-ul certându-se cu cineva în birou dând capul pe spate și-apoi brusc îi apărea un cuțit în piept.

-Iulian, Vio, despre ce vorbim aici?

-Știm exact despre ce vorbim, că nu suntem în filme de-alea de 24 de episoade pe sezon. Așa s-a zis și de romulanul nostru, că nu apare pe camere. Romulanul l-a asasinat pe MRP

-Da, dar asta nu ne ajută cu nimic. Habar n-avem cine-i ăla și ce vrea. O fi cu rușii? Apropo, ce s-a mai întâmplat cu faza aia?

-Nimic, rușii neagă că ar fi avut loc vreun eveniment de gen.

-Deci, romulanul, omul cenușiu.

-Da.

-Ăla a apărut înainte să fim răpiți și să ajungă Vio în situația asta. El a fost spart în avionul așa zis rusesc.

-Da.

-Nu ne-am oprit cum ne-a zis, am ajuns în situația asta. Ce știm despre el?

-Că nu vrea să plecăm pe Lună. Și că e invizibil pe camere video, ceea ce înseamnă că posedă ceva tehnologie avansată de bruijaj.

-Spion?

-Probabil.

-Cu cine discutăm să scăpăm de el?

-Cred că Liu Phen e singura noastră șansă.

Și-am vorbit cu Liu Phen să se ocupe el și partidul lui de ceva spionaj să afle cine-i ăla. A doua problemă cu care ne-am confruntat a fost insistența lui Langstrom de a-l mai ține

cumva viu pe MRP, sau măcar creierul lui în soluție că mai vrea să downloadeze niște memorii de-ale moșului.

-Ce mai vrei de la el, e mort.

-Nu e mort, mai pot ține creierul în viață o perioadă. O să-l tot stimulez cu informații să văd cum reacționează, din alea deja salvate. Am fotografii de rezoluție mare a creierului lui, sute de mii, stocate, pe paternuri de gândire. Memorii cum le zice el. Stimulez exact zonele alea, la nanometru. După care îi bag informații noi, să văd cum reacționează.

-Ce? La ce te ajută?

-Păi vreau să învăț AI-ul, pe Anchor, să gândească precum răposatul MRP.

-Ce? Nu așa înveți un AI să înțeleagă chestii, trebuie să-i bagi imput de la mii, poate zeci de mii de persoane. Nu de la un singur om.

-Da, și de-aia obții un AI mediu, că discuți cu media oamenilor. Și de-aia ți se pare din când în când retard AI-ul cu care discuți, Google, Facebook, ăștia. Eu vreau un AI care să învețe de la un geniu, nu de la toți țăranii care caută porno pe internet. Și cred că sunteți de acord cu mine că ăsta cam era un geniu.

La asta nu l-am putut contrazice. Și, oricum, nu ne-am putut da acordul, că nu eram rude. MRP-ul a avut o singură soție, care murise în 1995. De-atunci nu se mai căsătorise, dar făcuse numeroși copii cu diverse femei cu care fusese cuplat și-i recunoscuse pe toți. ăștia erau, în total, vreo 48. Și au trebuit să fie chemați toți să discute cum împărțim averea și corpul răposatului și a fost un eveniment ca un congres, l-am ținut în sala de conferințe a bazei, a durat trei zile, a fost cu pauze de gustare și senșiuri și de toate.

Acuma știți cum s-a terminat toată treaba, dar probabil vă întrebați cum a luat totuși Langstrom creierul lui MRP. Ei bine, cât noi eram la congres el s-a dus la spital cu 500 de euro la el, a ajuns în camera rece unde era depozitat moșul și a obținut o oră de liniște și pace de banii ăia. E, dup-aia a decupat țeasta lui MRP, a scos un aparat cu care i-a extras creierul ca pe un muc din nas și l-a depus într-un recipient special pentru cărat creiere umane. Pentru transplanturi sau de-astea, s-au mai făcut. După care a luat tigva lui MRP, a scos două tuburi de Super Glue, a lipit capul la loc și a spălat urmele de sânge. La frunte, unde se mai vedea urmă de tăieturi a dat cu chit de-ăla de rosturi care se găsește pe la Hornbach, de-ăla cafeniu, vreo 10 lei o cutiuță mică, a ieșit mișto, nici nu se vedea că i-a tăiat craniul cu flexul. Ziceți ce vreți, da' nebunul de Langstrom era un profesionist de-ăla serios, neamț domnule, făcea curat după, nu ca ai noștri, știți ce zic, nu?

Și eram la casă și făceam ochi dulci casierței și-l văd la cealaltă casă pe omul cenușiu. Se uita fix la mine.

-Călugăre, e rândul tău.

-Morții mă-tii, cred că ai greșit. Acum e rândul tău. Am acționat rapid.

I-am zis fetei că vreau punguță, ce mai contează acum. Am plătit cu cardul, m-am dus la dulapuri, am pus o fisă de 50 și am pus punga acolo.

-Hai afară, romulane. L-am văzut cum se caută în palton după cuțit. M-am dat un pas în spate și mi-am pregătit cădelnița de pe mâneca dreaptă, o operă de artă, făcută din

fibră de carbon, mi-a oferit-o Patriarhul direct în timpul ceremoniei mele de tundere în monahism. A sărit direct, fără fentă, cuțitul spre inimă. Am știut cu două secunde înainte că va face asta. Am fandat în dreapta, am dat drumul la cădelniță, am lăsat-o să facă arcul necesar și i-am prins mâna după cot. Scurt, am împis un pic, i-am întors brațul pe dos, s-a auzit și pocnetul de rigoare. Cuțitul i-a scăpat din mână, dar nu s-a descurajat, s-a rotit rapid și mi-a dat un cot în față de mi-a spart nasul și m-a împins un metru în spate.

N-a mai atacat, a luat-o la fugă pe străduțe, ținându-și brațul rănit cu mâna sănătoasă. M-am luat după el în timp ce-l sunam pe Iulian.

-Bă, oriunde-ai fi, cere la bază să mă urmărească după mobil și vino după mine cu o mașină, ceva. L-am găsit pe omul cenușiu, îl alerg pe străzi pe-aici.

L-am alergat pe nenorocitul ăla printre blocuri vreo jumătate de oră. Ajunsesem prin Popești-Leordeni pe la blocurile alea noi, a fost cea mai tristă urmărire din lume, lungă și cu nasolă, amândoi cam horcăiam și ne bălăngăneam în toate direcțiile prin hârtoapele alea și printre betoanele alea triste, mi-au dat și lacrimile la un moment dat. Dacă o filma cineva lua Cannes-ul trei ani la rând pe tristețea aia. Când i-a tăiat calea Iulian cu mașina, de l-a urcat pe capotă am sărit pe el să-l bat mai mult de nervi că m-a făcut să particip la tristețea asta. Și Iulian era vizibil afectat că a sărit să-i care pumni cu nemiluita romulanului.

-Păi să nu ne lași tu să plecăm pe Lună, morții mă-tii uită-te mă în jur, nu vezi unde trăim? Suntem fierți între cutiile

astea, bem praf și plumb toată ziua, suntem toți beți și drogați că nu mai suportăm depresia asta? Păi să nu vreau și eu odată în viață să respir oxigen de-ăla bun, fără tobă de eșapament în el, în Cosmos în morții mă-tii de gunoi, păi cine ești tu bă să-mi spui unde mă duc?

Romulanul și-a acoperit capul cu mâinile lui mari și a strigat „Destul!”. Vorbea cu gura plină de sânge.

-Sunteți proști, nu vreți să înțelegeți, nu trebuie să mergeți pe Lună. Dacă vă duceți acolo nu vă veți mai întoarce.

De-aia când eram eu la 130.000 de kilometri de Pământ eram foarte panicat, și de asta, că am crezut că e tot mâna romulanului ăsta, că ne-a sabotat expediția în morții mă-sii lui. Că în seara aia a scăpat, ne-a mai zis odată că suntem imbecili, a tușit ceva sânge, după care ne-a tușit un fum pe gură de ne-a dat somn instantaneu. Am fost găsiți o oră și jumătate mai târziu de colegii din bază, că telefonul meu încă era urmărit iar ăia s-au îngrijorat. Fusesem otrăviți cu un gaz, dacă ne mai lăsau acolo vreo oră eram ca și morți, așa am mai avut o șansă și ne-a ajutat și faptul că ne umpluse Alan de steroizi.

În fine, n-am mai avut de-a face cu el până la lansare, și nici dup-aia. Dar măcar la final am aflat cine era cu adevărat și ce voia de la noi. Sau, mă rog, am văzut o parte din adevăr, lucrurile urmau să devină mult prea complicate.

O altă problemă pe care ar fi trebuit s-o rezolvăm a fost că n-am observat că președintele nostru începuse să înebunească. Moartea fizică a lui MRP l-a lăsat fără o grămadă de uși

deschise, așa că a început să improvizeze. Cum în afară de acest eveniment tâmpit cu asasinarea lui MRP nu s-a mai întâmplat nimic nașpa în țară cel puțin un an, omul a început să creadă că cam toate astea i se datorează și că merită mult mai mult ca lider providențial de stat. Și problema cu nebunii e că încep să aibă succes la public, iar dacă sunt nebuni harnici și tenace, atunci acești nebuni încep să aibă foarte mult succes la public.

Faza e că de când cu proiectul cu Luna, economia a cam început să se miște prin țară. Chestia asta era un efort imens din punct de vedere logistic, am adus vreo 50.000 de chinezi la Mizil da' tot a mai fost nevoie de forță de muncă, mai trebuia cineva să le aducă orezul, să le livreze TV-ul cumpărat de pe Emag, de-astea. Plus tot felul de piese, subansamble, schele și alte șuruburi ce mai trebuia pentru un cosmodrom serios, s-au făcut câteva și în România, că era plin de afaceriști europeni cu fabrici pe-aici și erau mai ușor de transportat.

În fine, a fost bine, s-a umplut țara de bani iar în perioada asta doi oameni au fost în fața poveștii, MRP-ul și președintele. MRP-ul era mort acum, președintele încă mai mânca din laurii victoriei și credeau că i se cuvin. Și pentru că n-am rezolvat problema asta am avut niște încurcături de n-o să vă vină să credeți, dar mult, mult după ce am aselenizat.

XII. O CERERE DIN PARTEA ACADEMIEI ROMÂNE

Nu stăm niciodată să ne gândim, că dacă am sta s-o facem ne-am da seama că pentru a trimite un satelit în orbită au fost sacrificați cel puțin 100.000 de oameni de-a lungul timpului. Oameni de lângă noi, care au plecat din același loc ca și noi și care, la un moment dat, au zis că nu mai stau să alerge după fuste, șpriț, droguri și caterincă și că vor să se dedice științei și întrebărilor serioase din univers.

Cine suntem? Încotro ne îndreptăm? Dar, mai ales, cum mergem până acolo? Acestea au fost întrebările cu care și-au chinuit acești oameni capul în timp ce noi, restul planetei, stăteam la șpriț și ne certam cu ospătarul: „Ce? Cum? Cum adică nu putem uni două mese? Păi mai vin niște prieteni. Nu știu! 6-7? Șapte, că vine și Marcel cu gagică-sa! Hai dom'le, ce naiba!”. Viața lor nu a fost ușoară, nu e ca și cum ai avea cui să te lauzi că ai descoperit legile fizicii.

Închipuie-ți pe Newton, se uită el la natură, notează una-alta, la un moment dat se prinde de legea gravitației. Omul se-apucă, cercetează fenomenul, postulează niște chestii, obține o imagine cât de cât coerentă, e vineri, iese și el cu băieții la băut.

-Și zi, mă, Isaac, ce mai e pe la tine pe la muncă?

-Băi, am descoperit legea gravitației.

-Să mori tu? Ce-i aia?

-Gen, toate lucrurile sunt atrase de pământ de o forță măsurabilă, am descoperit una din legile universului e mișto.

-Da? Și te-ajută la ceva?

-Păi să știm asta e epocal.

-Da, mă, zic, da' ți-e mai puțin foame și frică că murim de ciumă bubonică că știi asta? Unul din doi dintre noi moare de moarte super-violentă, cu ce te-ajută că știi de ce-i cade capul când i-l taie regele?

-Păi dacă știm cume e universul putem să-i pătrundem tainele și să-l stăpânim

-Da, da da, cu pătrunsu', bună idee, ai văzut de crupă are ducesa de Essex? Aia vreau eu să pătrund, băbăbeți, mai bem un ulcior, luăm niște cai, nu ne ducem și noi să ardem ceva prin comitatul de lângă? Hai, Newtoane, lasă gravitația, hai la ducese. Nu ziceai că aia-i forță universală?

-Ba da, mă bucur că ai înțeles. Acum vom putea...

-Băi, las-o așa, dacă-i universală e și mâine. Hai să tragem la ducese, baronese, ceva, suntem în Evul Mediu, și-așa trăim 40 de ani, ce să faci mă, stai cu nasu'n hârtii?

Dar Newton nu s-a dus. Și prin sacrificiul lui și-al altora asemenea lui, cum ziceam, cel puțin 100.000, omenirea a putut să trimită un satelit în Cosmos. Apoi încă unul și încă unul și încă unul până s-a făcut puzderie de sateliți în jurul nostru. Avem mai mulți sateliți decât urși panda, și-asta e important, că dacă arăți un ursuleț panda cuiva imediat sare cu emoția și banul. Dacă-i arăți un satelit crede că vrei să-l curentezi. Și uităm sacrificiul oamenilor ăstora, și când sunt steliți în orbită care comunică cu computerele noastre de pe bord și ne spun „La următoarea intersecție, virați la dreapta”, băi, măcar de respect pentru oamenii ăștia ar trebui să ascultăm ce zice vocea aia. De ce nu făceam eu așa ceva și-l

enervam pe Iulian care comenta lângă mine „mergi cum zice GPS-ul”? Pentru că eram un pic deprimat așa. Iulian mă rugase să-l însoțesc până la Academia Română, unde avea o treabă, eu setasem o parcare din zonă și nu o găseam cu tot Waze-ul cu tot.

Ce căuta Iulian Coman la Academia Română? Îți spun imediat, stai un pic să povestesc de ce eram eu supărat. Dimineață fusesem să-mi fac testamentul. Colegii de la Juridic m-au anunțat că trebuie să mă duc să-mi fac testamentul la sediul MAPN, că aparent fazele astea cu spațiul aerian, cosmic și alte planete țin cumva de ei.

Conform unei legi obscure, Legea Cosmonauticii din '92, puteam să cer statului român să-mi facă înmormântarea cum vreau eu, cu ce onoruri și tancuri doresc, inclusiv cu paradă militară și cu președintele pe monociclu jonglând trei steaguri reprezentând provinciile istorice care contează, nu triștii ceilalți. Când s-a dat legea parlametarii erau cam pe ulei, era în preajma Crăciunului, și-au băgat tot felul de chestii acolo cu gândul că n-o să avem niciodată cosmonauți și-atunci nu contează ce scriem. Conform legii ăleia copii mei urmau să primească pensie specială imediat ce învățau să facă la oliță și răspundeau la propriul nume. Fain, ce să zic. Ideea cu testamentul arăta și cam câtă încredere avea statul atunci în inițiativa noastră. Dar mai toți credeau asta, nu era ceva instituțional. Se presupunea că o să murim, și-atunci să facem măcar niște funeralii mișto.

Și-atunci m-am gândit și eu, am stat ceva, cam ce fel de funeralii aş vrea, dacă tot crede mai toată lumea că o să mor. Și m-am decis pe o paradă modestă, două tancuri în față,

după care un alai de 72 de stripteuze, după care un tir care să care sicriul meu desfăcut și fanfara Ciocârlia. Cu muzică veselă, îl lăsăm pe nenea de la saxofon, șefu', să facă improvizații cât vrea, trecem prin oraș, fain frumos, și parcăm în față la ANAF. De-acolo, sicriul meu va fi cărat de 6 soldați în uniformă de-aia de paradă, dus la biroul directorului de la Contribuabili – Persoane Fizice, și acolo, cu fanfară și tot, deversat corpul meu pe biroul directorului. Șeful de Stat Major General va rosti cuvintele: „Poftiți, ați tot luat 10, 16, 38% din omul ăsta de-a lungul anilor. Acum puteți să-l luați cu totul. Trăiască România!”.

Și no, știi cum e, nu vrei să te gândești la moarte. Și, cu toate acestea, înspre moarte ne îndreptam, că mergeam la Academia Română. Acolo Iulian al nostru trebuia să primească un aviz și de la ei. De ce? Păi noi, că tot ne duceam pe lună, pentru avize și alte autorizații, ne-am înregistrat ca expediție științifică și alea se fac cu avizul Academiei Române. Că băi, nimeni nu spune, tu știi câtă birocrație e să faci o nenorocită de expediție pe Lună, te omoară ăștia cu autorizații, avize, aprobări, ștampile, mori cu ei de gât, trebuie să ai nervi de fier. Cred că de-aia nici nu prea se gândea lumea să plece pe Lună, serios, fii atent aici: Tu știi cât trebuie să tragi să-ți construiești o casă, să-i tragi gaz, curent, asfalt, de-astea? Și noi construim case de vreo câteva mii de ani pe-aici, ai zice că s-a simplificat procedura între timp. No, acum închipuie-ți ce acte îți trebuie ca să primești o aprobare de la Prefectura și Consiliul Județean Prahova să decolezi de la Mizil la Lună. Așa că trebuia să mergem și la Academie pentru o șampilă, o sarcină, o procedură, un aviz.

Știi povestea, Academia Română este un monument funerar construit în memoria Academiei Române reale, care a existat undeva în secolul XX. Acea Academie s-a sinucis ca idee când a numit-o pe cea mai proastă țată din țară membru permanent. După moartea instituției, clădirea și organizația a fost ocupată doar de oameni morți, că niciun om viu nu putea fi membru al acelei mizerii fără să pută de rușine toată ziua pe stradă.

De-aia când am intrat în sediul lor și putea a morți peste tot, cu toată discuția de dimineață cu testamentul, m-am deprimat și mai tare. Numai moarte vedeam în jurul meu și când am simțit o boare de aer de pădure m-am dus instinctiv spre acea sală. Iulian m-a strâns puternic de umăr.

-Nu intra acolo, nu e pentru tine?

-Ce e acolo?

-Acolo sunt enții care au grijă de limba română, sunt creaturi străvechi care nu suportă străinii. În sală se mișcau într-adevăr niște copaci fără frunze scârțâind lugubru. M-am uitat cu atenție la ei, făcea mișto de mine Iulian, nu erau enți, erau niște moși super-bătrâni care păreau scoartă de copaci de la riduri.

-Ce mă, sunt niște moși, n-are nimic.

-Nu sunt moși oarecare, sunt colegii lui Bogdan Pietriceicu-Hașdeu. El o fi murit, dar ei au refuzat să facă asta. Acești moși super-vechi sunt cei ce păzesc limba română să sune exact cum o vorbea Mihai Eminescu. Dacă greșești gramatical lângă ei, și tu o să faci asta, devin neliniștiți și fac urât.

-Și ce dacă fac urât, ce pot să-mi facă copacii ăștia. Ce mă? - Nu râde! ăștia au mii de discipoli în țara asta care te vor freca la ca până mori pe nuștiuce virgulă, care pe care și

locație. Mujahedini însetați se sânge, și-i pot asmuți pe toți asupra ta. Religia lor e limba, asta pe care-o știi ei, sunt dogmatici lingvistici.

-Doamne, Dumnezeule, ce sinistru. Cum să duci o viață atât de tragică, de la ce li s-a întâmplat, au fost violați în copilărie în mod repetat?

-Nu, mi-a spus Iulian și a devenit super-lugubru. Acești oameni s-au născut fără imaginație.

Mi-a venit să vomit de spaimă. Să te naști fără imaginație e ca și cum ai fi membru într-o formație de rock de mică audiență din România. E ca și cum ai fi plictiseală antropomorfizată. Mai rău decât moartea.

Am mers repede în biroul președintelui Academiei Române, care era un om care murise recent, încă părea viu și vorbea destul de repede și de clar pentru un academician.

-Domnilor, pentru expediția dumneavoastră pe Lună aveți deplinul sprijin al Academiei Române, ne-a anunțat președintele Academiei, neexplicând în niciun fel în ce ar consta acel sprijin. Acum îmi face o mare plăcere și este o deosebită onoare pentru mine să vă dau însărcinarea oficială a Academiei. Dorim să botezați un loc „Popasul Haiducului” sau ceva similar.

-Ce?

-Mergeți pe Lună, puneți un țărăș acolo și scrieți „aici se va face pensiunea Popasul Haiducului”, să se știe că au venit românii pe Lună.

-Domnule președinte, am intervenit eu, deja avem însărcinare de la biserică să punem o piatră acolo să fie prima biserică, să știm că...

-Dacă doriți să purtați o discuție teologică sunt convins că veți găsi multe urechi dispuse să vă asculte pe Dealul Mitropoliei. Aici, însă, în acest templu al științei, al rațiunii, consider că rațiunea trebuie să triumfe și să puneți acolo un semn cu „Popasul Haiducului”. În felul acesta orice om de pe planetă care va veni acolo, chiar dacă nu ne știe steagul, bisericile sau obiceiurile, știe că dacă e ceva cu haiduci sigur e românesc și are mici.

-Dom'le, pare cam random.

-Faceți asta, de nu veți păți la fel ca Racoviță.

-Dar ce-a pățit Racoviță?

-Emil Racoviță a fost unul din marii oameni de știință ai noștri, explorator, biolog, speolog. A fost președintele fostei Academii Române vreme de aproape patru ani, că pe vremea aia așa se alegeau președinții Academiei, dintre oameni care însemnau ceva. A fost în explorare artică alături de Amundsen. A cartografiat bucăți din lumea încă necunoscută. A avut aventuri la care mulți dintre noi nici nu visăm. Și știi ce nume i-a dat unei insule pe care a descoperit-o el? Cobălcescu!

-A numit o insulă după o firmă de taximetrie?

-A numit-o după un profesor de-al lui. Mare onoare, mare gudeț, uite unde ne-a adus, vezi pe cineva pe stradă cu tricouri cu Emil Racoviță pe el, unul din marii noștri aventurieri? Întreabă pe stradă cine știe de insula Cobălcescu! Doar câțiva inițiați mai știu cine și mai ales cât a fost Emil Racoviță, restul cred că e nume de liceu. Ei, dacă numea insula aia Popasul Haiducului ar fi știut toată țara de ea și de Racoviță, că asta ți s-ar fi spus la fiecare trei întâlniri cu prietenii: „Hei, știi că e o insulă în Antarctica numită

Popasul Haiducului?”. De-aia vă zic să țineți considerentele religioase pentru alte birouri și ascultați de vocea rațiunii.

Acuma, știi cum e, dacă vrei să treci puntea te faci frate și cu dracu. Și i-am promis și ăștia că punem un banner pe lună cu Popasul Haiducului, să știe românii și restul că am trecut pe-acolo și mai revenim când avem drum.

XIII. LANSAREA

În ziua lansării, de dimineață, Consiliul Suprem de Apărare al Țării s-a reunit de urgență, în urma rapoartelor că dinspre Mizil vine un fum puternic, negru și înecăcios. S-au înroșit telefoanele, s-au pus pompierii în alertă generală pe țară și zvonul că racheta a explodat în testele prelanșare s-a răspândit rapid. A fost un moment de panică generală, dar trebuie să înțelegi că e normal, era prima oară când lansam ceva în spațiu cu echipaj uman.

Oh, cât de departe ajunsese România! De la o țară fără autostrăzi, cu școli unde cade tavanul pe elevii care nu s-au înecat în buda din curte, cu spitale insalubre și sărăcie, la o țară fără autostrăzi, cu școli nasoale, spitale la fel, sărăcie și Program Spațial Viabil. Primarul Mizilului, ales la al patrulea mandat cu doar 15 voturi, că 99% din populația orașului era formată din muncitori chinezi, s-a ridicat la înălțimea așteptărilor. Înspre Urlați a amenajat un zid de grătare, sute de grătare cu mici, pentru afluxul de turiști ce urma să vină, lucru relativ nou pentru oraș, care avusese până la finalul mileniului trei doar cinci turiști înregistrați în întreaga istorie. De-acolo venea fumul, dar asta nu era tot, că au pus pe grătar

și niște ceafă, berbecuț, porumb copt, cârnați de Pleșcoi, cârnați oltenești, o nebunie. Lângă ei era încă un șir lung de chinezi care învăteau wok-uri pentru populația din zonă dar și pentru curioși, dup-aia un rând de unguri cu kurtosi, turte și mere glazurate, ca să-i avem la mijloc pe asiatici, în caz că încearcă vreo figură.

Trei scene de concert au fost amenajate, cu soliști și ansambluri de muzică populară, una cu muzică modernă și una special pentru Armin van Buren. Cunoscutul DJ se afla ca de obicei, în România, și a fost adus de urgență la Mizil unde a fost făcut cetățean de onoare în procedură de urgență, i s-a dat o plachetă comemorativă și a fost trimis să bage ceva muzică să întrețină lumea până la lansarea propriu-zisă.

Eu n-am fost chiar de dimineață acolo, că mai aveam ceva de făcut. Trebuia să trec pe la biserică, să iau o piatră pe care să o pun pe Lună, imediat ce aterizăm, iar acea piatră să fie cea pe care se va construi o nouă catedrală, de data aceasta spațială. Conform calculelor preoților, întrucât gravitația era de 6 ori mai mică decât pe Pământ, am putea construi acolo o catedrală de 6 ori mai mare. „Va fi atât de mare încât o vei putea vedea de pe zidul Chinezesc de pe Terra”, discutau entuziaștii mitropolității. Întrucât eram de-al lor, cât de cât, n-am mai intrat prin tunelul subteran din Casa Poporului ci am fost și eu, ca domnii, cu turboliftul din spatele altarului Catedralei de pe Pământ. Mai mult, am fost înștiințat că Patriarhul va dori să discute personal cu mine o oră, doar noi doi, fără alte fețe bărboase, ceea ce era, totuși, o mare onoare.

În biroul său era un fum puternic și gros, simțeam cum aroma de tămâie îmi intră în piele și mă amortăște. Nici nu vedeam detaliile încăperii, doar un jilț simplu, dintr-un lemn vizibil foarte vechi, pe care stătea Patriarhul într-o sutană albă, fără pic de aur pe ea. N-a vorbit nimic vreo cinci minute, și eu tot stăteam tensionat așteptând să-i aud vocea și să mă trezesc iar cu dureri în urechi. Chipul său plutea în fum iar ochii îi erau roșii. Abia când am vorbit am înțeles așteptarea, căci vocea sa era liniștită și duioasă, ca o miere pentru urechi, un ton cald și liniștit. M-am prins că a așteptat să-mi intre tămâia în corp ca să-l aud mai bine.

-Ești stresat.

-Sunt.

-E normal să fii așa. Doar pentru că te gândești la cele lumești. Îndreaptă-ți gândul spre Dumnezeu și vei vedea cum frica dispare.

-Sfinția ta, am încercat, nu pot, nu merge. De fiecare dată când încerc îmi vine câte-o idee care mă deviază de la subiect și mă face să mă gândesc la tot felul de mizerii.

-Ăla-i diavolul. Nu știi să te ferești de diavol, ești prea crud.

Patriarhul a oftat și a mai mișcat fumul în încăpere.

-Nu contează, avem ceva pentru tine și lumesc, dacă te simți tu mai bine așa. Am decis, cu Sinodul, că dacă mori în călătoria asta te facem sfânt.

-Poftim?

-Te sanctificăm. Noi facem asta în fiecare an, tot lansăm noi sfinți și mucenici pe piață. Avem trei locuri libere în calendarul ortodox, poți să alegi dintre ele dacă vrei, dar ți-aș

recomanda să ne lași pe noi să alegem, că avem experiență în domeniul ăsta.

-Da, bine, alegeți voi, dar la ce m-ajută?

-Te punem pe 20 ianuarie, dacă mori. Vei fi acel mucenic care a știut când a venit vremea adormirii sale și a știut ce va urma în locul său.

-Ce? Cum?

-Închipuie-ți un pic, deschide-ți mintea. Câți nu vor vorbi de tine după moartea ta, mai ales dacă ești sfânt? Câți oameni nu vor spune „Sfântul Ovidiu? A, da, firește că l-am cunoscut. Păi am fost colegi de liceu, am băut cu el atâtea beri în Gară la Căprioara că nu sunt martiri într-o credință”. Sau „Sfântul Ovidiu? Mare om, mare caracter, am fost vecin cu el o perioadă, pe când stătea în Berceni, m-a ajutat să car un dulap. Am știut de-atunci că are ceva special”. Toți vor vrea să-ți spună numele, să pună într-o slava ta pentru a se ridica și ei un pic în slava lor.

Cred că am mai zis că vocea omului era excelentă în acel birou. Nu doar timbrul ci și tonul, vorbea atât de frumos încât dacă aș fi avut bani la mine i-aș fi dat o sută-două de dolari pentru propășirea credinței sau ce-o vrea el. Cert e că, una peste alta, m-a liniștit omul, dacă suntem de acord cu convenția că încă este om. Am plecat liniștit de-acolo, cu o piatră în buzunar și într-o limuzină mare neagră și totuși discretă care m-a dus lin până la Mizil, că noi popimea circulăm cu stil, nu ca plebea. Am fost și mai mulțumit când am văzut ce ni se pregătea la spațioport, că ceremoniile de plecare erau în plin avânt.

Pentru prima oară eu și cu colegii mei ne-am bucurat de incomodele costume spațiale, că trebuia să stăm în soare și să

ascultăm discursuri ale tuturor factorilor implicați în această afacere de căpătâi pentru țara noastră, iar costumele alea sunt făcute să reziste și la gerul spațiului dar și la canicula solară.

Să ne înțelegem, oamenii care au contribuit la treaba asta se pot împărți în două categorii mari și late: ăia care au dat bani, au organizat treaba și au făcut-o și ăia care au ne-au dat voie să muncim pentru binele țării, toate autoritățile posibile din țara asta, ba chiar și vreo câteva din Uniunea Europeană. Ăștia, fiind mai odihniți, că doar nu te doboară fizic pusul de ștampile cu „aprobat” pe munca altora, aveau chef de discuții. Când am ajuns eu un șef de prin Parlament tocmai compara eventuala noastră victorie cu victoria lui Ștefan cel Mare de la Podul Înalt.

-Doamne ferește, sper să nu fie așa, a comentat iritat Iulian.

-De ce meștere, nu e aia cea mai mare victorie a lui Ștefan cel Mare? Nu a spart el o ditai armată turcă?

-Da, da, foarte faină istoria, doar că degeaba o scriem dacă n-o gândim. Exact, aia a fost cea mai mare victorie a lui. Zi-mi așa, cât de tare e victoria ta dacă după ce i-ai spart pe otomani, ai rămas doar șeful Moldovei? Ăsta ne spune că după ce mergem pe Lună lucrurile o să rămână la fel încă vreo 500 de ani, tot cu alții super-puteri mondiale și noi cu otrăvitul fântânilor să facem țuică.

Și că veni vorba de țuică, eram pe schela de lângă navă, ne îndreptam spre rampa aia care leagă schela de navă și am mai dat de un grup de oficiali. Era un sobor de preoți, două fetițe îmbrăcate în costume populare, care ne-au oferit țuică, niște pâine, niște slană, o doamnă de la Căminul Cultural din

Mizil, una din cele patru clădiri pe care nu le-am dărâmat, alături de Gară, primărie și o necropola din secolul IV de pe strada Țepeș Vodă, precum și șeful Statului Major General.

Cu preoții am rezolvat-o rapid, i-am sfințit eu pe ei, că în calitate de călugăr cosmonaut le eram superior în rang. Cu ceilalți ne-am salutat prietenește, iar eu i-am cerut doamnei de la Căminul Cultural să-mi pună niște ceapă, slăninuță și pâinică într-o sacoșă, că poate ni se face foame pe drum și vrem să ciugulim ceva. Doamna a rezolvat rapid problema, ne-a dat una de rafie în care a pus și o litră de țuică, după ce ne-a făcut cu ochiul și a verificat să nu o vadă șeful Statului Major General. În sacoșă am mai găsit apoi niște pliante de prezentare a orașului, niște brelocuri mișto, pixuri, o agendă și un CD cu muzică populară pe care l-am aruncat discret că n-aveam CD Player, și-oricum, aveam să facem cam trei zile până acolo, câtă muzică să ascultăm.

-Totuși, ar fi fost fain să-l avem acolo, a comentat Iulian, aduceam și noi ceva românesc, s-avem și noi un mesaj de zis.

-Ești cu cel puțin jumătate de secol prea târziu, de mult e mesajul unui român pe Lună, a intervenit Ela.

-Ce?

-Băi, voi chiar n-ați fost atenți la nimic din cursurile alea de cosmonautică? Ce dracu ați făcut doi ani de zile?

Am râs ca proștii așteptând explicații. Evident că am fost mai tot timpul beți la cursuri.

-Misiunea Apollo 11 a lăsat pe lună un disc de silicon cu mesaje audio de la șefii de stat din 73 de țări. Unul din ăia e Nicolae Ceaușescu.

-Poftim?

-Da, băi, ce naiba nu sunteți atenți. Pe Lună este, pus pe discul ăla, și un mesaj de la Ceaușescu pentru extraterestri sau oameni din viitor sau cine l-o găsi. Armstrong i-a adus aminte lui Aldrin să lase discul ăla că erau să uite de el.

-Oau! Și ce zicea Ceaușescu?

-Ce să zică? Vrei să-ți citez exact?

-Da, am răspuns în cor. „

May the first direct contact of man with the Moon contribute to the fulfillment of the aspirations for progress and peace of all people on Earth”

Încurajați de cuvintele dictatorului Nicoale Ceaușescu am urcat în navă și ne-am așezat la locurile noastre. Au urmat tot felul de verificări și preverificări, cu oameni vorbind constant în cască în timp ce-l auzeam lângă mine pe Iulian fredonând „Trandafir de la Moldova” și pe Ela enervându-se treptat când vedea cu ce fel de cosmonauți are de-a face. Sau poate așa-și exprima ea emoțiile, uitându-se urât la noi.

Apoi am auzit motoarele uruind și a început numătoarea inversă. Nouă, opt, șapte. Adică cred că asta ziceau, că numărătoarea era în chineză, că ăia ne-au făcut nava, și noi n-am avut niciun interes să învățăm chineza. Rahat, nici măcar chestii care ar fi trebuit să le știm că erau utile nu prea le știam. Nu e ca și cum sunt mulți experți în expediții pe Lună ca să te verifice la teme. Dar la un moment dat vocea chinezului s-a oprit și am auzit un pocnet scurt. După care am simțit că nava pleacă, iar eu rămân pe scaun undeva lipit de Mizil. N-ai cum să înțelegi senzația până n-o încerci, chiar recomand. Poate a durat câteva secunde sau minute, n-am cum să știu că n-am fost atent la cursuri, dar la un moment

dat s-a terminat cerul pe geam am văzut doar beznă am crezut că am leșinat în sfârșit.

Dar nu era asta, era spațiul cosmic, iar spațiul cosmic e negru și întunecat. Eram în spațiu. Am simțit cum nava se rotește ușor, apoi am văzut soarele, altă treabă când îl vezi din cosmos, mult mai fain decât în Vamă. Luna n-o vedeam, dar o simțeam, știam că e undeva în spatele nostru, în unghiul mort, o simțeam și simțeam cum era tot mai aproape de mine. Pentru prima oară în ultimii trei ani am început să râd din toată inima, în hohote. Ne-am bătut pe umeri tustrei, râzând fericiți și ne-am felicitat. Asta e, bă, am plecat spre Lună, ce-o fi acolo Dumnezeu știe, dar ne descurcăm noi cumva.

XIV. DE CE-AM PLECAT, DE CE-AM MAI FI RĂMAS?

Probabil că te întrebi ce-a fost cu avaria aia de-i băgase în inconștiență pe colegii mei și în boală pe mine, că mă trezisem la 130.000 de kilometri de Pământ singur și neajutorat. Nimic grav, ceva la „*life support*”, dispăruse oxigenul din cabina în care erau Iulian și Ela în timpul unei proceduri de sterilizare a mediului. Fără oxigen, oamenii au leșinat.

Cu ajutorul lui Anchor-MRP, AI-ul care preluase toate conexiunile neuronale ale fostului nostru patron am rezolvat-o rapid, am ieșit afară, i-am dat două ciocane și gata. Acum

că le-a revenit tututor oxigenul în plămâni am început să ne certăm, mai exact am început eu să mă cert cu Ela.

Relația noastră n-a fost una ok, cât am fost pe Pământ, plus îmbârligătura amoroasă, plus faptul că eu încă o iubeam deși eram călugăr și promisesem că mă las de cele lumești. Dar o iubeam pe asta, sau cel puțin așa credeam, noi n-avusesem ceea ce se numește un „closure”. Ea era mult mai relaxată pe subiect, aproape indiferentă.

-Băi, înțelege, nu e ceva personal. Te consider în continuare un tip interesant, putem comunica, poate chiar în viitor vom mai fi împreună. Dar în prezentul ăsta, nu, n-are cum.

-De ce? Că suntem la muncă sau ce?

-Nu, e ceva mult mai complicat. Sau mai simplu. Nu mă văd petrecându-mi viața lângă un om fără ambiție. Te porți ciudată față de viață, ai un oarecare dezinteres.

-Fără ambiție?! Te auzi ce spui, bă Iulian, ajută-mă și tu, cică s fără ambiție. Femeie, sunt în Cosmos, tocmai am reparat o navă spațială împreună cu un AI cu conștiință, câți prieteni ai avut care să facă asta?

-În afară de tine doar unul, un fost profesor de-al meu de la MIT. Dar nu asta e important. Tu n-ai ajuns aici neapărat că asta a fost ambiția ta. Pur și simplu ți s-a întâmplat. -Nu e chiar așa, de mic voiam să mă fac cosmonaut.

-Serios, chiar voiai asta? Te-ai îndreptat spre domeniul ăsta? Ai făcut școală militară, școală de aviație, ai zburat supersonice cu gândul că o să zbori la un moment dat mai sus de cer?

-Nu chiar.

-Nu chiar deloc. Ca să ajung aici am învățat 20 de ani, am rupt cărțile, cursurile, ideile științifice. Am tras ca un animal ani de zile și am reușit doar pentru că s-a accidentat unul. Tu te-ai întâlnit cu un milionar nebun, ăla a zis „lasă-te de băut și hai pe Lună” și tu ai făcut parțial ceva în sensul ăsta. Și-acum uită-te aici, povestindu-mi mie de ambiție în timp ce știu că ați ascuns pe undeva pe-aici o sticlă de țuică, că miroase.

Ela a fost tot timpul directă și rea, cred că asta mi-a plăcut la ea de la început, de fapt nu, sunt sigur că asta mi-a plăcut. Țin minte cum după moartea MRP-ului preluase ia conducerea proiectului spațial. Cei 48 de moștenitori ai milionarului încă nu se înțeleseseră pe părți, dar oricum el avea foarte puțin din proiectul spațial, vreo 10% din acțiuni, restul erau împărțite între diverse firme, offshore-uri și fundații. China Construct Invest avea 45% din acțiuni, de exemplu, iar partea mișto e că promisem și eu prin testament de la MRP 3% din acțiuni. Doar eu, ceea ce mi s-a părut ciudat. Acum când striga la mine Ela, m-am prins cât de nervoasă fusese și pe faza asta. S-a făcut un CA scurt, acționarii s-au uitat un pic la noi și au decis ca Ela Selean să conducă misiunea spațială, că cu noi n-aveai ce discuta, nu prea înțelegeam multe. Dar nimeni n-a fost supărat de decizie, a fost una foarte bună, e bine să știi că e șef cineva care chiar știe ce face.

Eram la ea în birou pentru niște instrucțiuni când au apărut pe ușă doi bărboși ferchezuiți, împreună cu o slăbănoagă de care atârna un aparat foto.

-Bună ziua, suntem de la revista „Feministul” și am vrea să vă luăm un interviu despre cum e să fii o femeie de succes în această lume dominată de bărbați.

Ela o preluase pe doamna Cici de la MRP, ar fi trebuit să-i oprească pe jurnaliști, dar ăștia reușiseră cumva să fenteze cerberul cu discursul ăsta frumos. În definitiv, cine nu vrea să audă vorbindu-se despre el ca o persoană de succes, sigur șefa se va bucura. Doar că șefa nu s-a bucurat.

-Domnilor, cu dragă inimă v-aș povesti despre cum e să fii femeie de succes, manager, om de știință și toate acestea într-o lume dominată de bărbați. Chiar mă bucur că m-ați întrebat. Doar că eu sunt, acum, șefa unei misiuni spațiale și am foarte mult de muncă.

-Exact, despre asta dorim să ne vorbiți. Care sunt provocările cu care vă confrunțați.

-În momentul de față principala provocare e că am foarte mult de muncă, fostul coordonator al operațiunii a fost asasinat, proiectul trebuie să meargă în continuare și timpul e scurt. Așa că nu am timp să vă povestesc cum e să ai atâta succes profesional. Dacă aș fi făcut și eu ceva facultate umanistă și după-aia un blog, v-aș fi vorbit toată ziua despre cum e să fii femeie tare și independentă. Dar eu am terminat inginerie aero-spațială și am un job, deci nu pot să vă ajut cu feminismul.

Reporterii au plecat nedumeriți, iar eu am mai băgat o fișă la tonomatul ăla care-mi dădea melodii romantice de fiecare dată când mă gândeam la ea. Și e fain să faci astea de la distanță, devine inconfortabil când stai cu persoana iubită într-o cabină de câțiva metri pătrați și te face și fraier pe față.

Și ca și cum nu eram suficient de nervos, iar au sunat ăia de pe pământ că voiau să vorbească cu noi. Nu Baza, cu ei eram în contact permanent, de la TVR1 au sunat, că iar aveau dezbateri națională.

-Ovidiu, ne auzit, ești în direct!

-Ce? Iar? Băi, voi n-aveți altă treabă?

-Acest eveniment este unul din cele mai importante din istoria acestei țări și este datoria noastră ca jurnaliști să-l tratăm cum respectul cuvenit, a explicat moderatorul. Situația s-a agravat în ultimele zile și o dezbateri este necesară.

-Nu s-a agravat nimic, bre, am reparat avaria, mergem mai departe.

-Da, dar avaria a fost reparată de un AI care susține că este om. Este unul din primele AI-uri care pretinde despre el că ar avea conștiință și trebuie să ne hotărâm ce facem cu el.

-Nu faceți nimic, dacă îl considerați AI e al nostru, al firmei, sunt și eu acționar acolo.

-Da, dar dacă este viu, o ființă vie? De aceea i-am invitat în studioul amenajat aici la Palatul Victoria pe premierul George Buhnici...

-Salut, George.

-Ovidiu, cum am promis, totul va fi digital și streaming în viitor. Acest Internet of Things ne va face viața mai bună. Cu toții ar trebui să ne punem microcipuri și să ne transferăm conștiința în calculator. Binențele, printr-o consultare populară, poate un referendum. Dar votul meu e DA, hotărât, trebuie să privim spre viitor.

-... pe cosmonautul Dumitru Prunariu...

-Să trăiți domnu' Prunariu.

-Hai noroc, Ovidiu. Am păstrat țuica aia, când vii înapoi o bem.

... și pe președintele țării domnul Toma Vrânceanu.

-Servus, Tomiță.

Tomiță s-a făcut un pic negru de nervi, cred că nu-i mai vorbise nimeni așa de când murise MRP și i se cam urcase la cap.

...împreună vom dezbate pentru a stabili dacă Anchor-MRP este o ființă vie sau doar un robot.

-Da, serios, revin la întrebarea de la început, altă treabă n-aveți? De zeci de ani facem numai dezbateri, consultări și discuții, suntem în congres continuu. Nu știu, găsiți și voi altceva de făcut decât discuții, ce naiba, dacă la fiecare cinci minute ne oprim să discutăm ce facem nu ajugem nicăieri.

-Este important de știut dacă e ființă sau obiect. Dacă face ceva ilegal, ce facem, pe cine areștăm? Dacă îl condamnăm, ce facem, îl tragem pe un stick vreo doi ani drept pedeapsă și nu-l conectăm la nimic?

-Băi, încă o dată, tot respectul că ați ridicat nivelul dezbaterilor de la ce discutați voi de obicei, mărit de pensii, alocații și dat de vouchere pentru săraci, dar serios, nu cred că mai pot sta la telefon cu voi. A, și a doua chestie, dacă tot discutați asta, poate ar fi trebuit să-l fi invitat și pe el, pe MRP.

-Păi am încercat, dar nu știm exact cum. I-am trimis un mail, n-a răspuns, nu e ca și cum am fi putut să-i dăm un telefon.

-Păi no, poate era bine să fi rezolvat problema asta înainte să vă apucați de discuții. În fine, aveți grijă ce faceți, nu-l scoateți din priză până ne întoarcem, noi mai facem o zi până la Lună, acolo stăm o zi și ce să zic, până la finalul săptămânii ne întoarcem și discutăm.

Am oprit comunicarea și i-am lăsat să discute în continuare. Am oprit și ecranul. Noi mai aveam o zi în care să ne certăm ca fraierii, că dup-aia trebuia să fim un pic concentrați la aselenizare, că nici aia nu e așa ușoară cum pare în filme. Pe scurt, a doua zi urma să fim acolo.

XV. ASELENIZAREA

Mno, am primit de-a lungul timpului reproșuri de genul că aceste povești nu prezintă prea multă acuratețe științifică, motiv pentru care țin să mă repet, dacă nu ai fost atent de la început: eu nu sunt savant, eu m-am apucat să scriu de-astea că m-a chemat ăla și mi-a zis „băi, scrie aventura noastră, cum a fost și ce-a ieșit”.

Dacă totuși îți pasă de partea științifică atât de mult pe cât pretinzi, poți oricând să descarci volumul „Provocări în spațiul cosmic, triangulații și aselenizări”, scrisă de colega mea, Elena Selean. Se găsește pe internet, e gratis, că e plătită de Fundația de Cosmonautică Mizil. Mai mult, dacă chiar vrei să citești ceva serios scris, cu detalii corecte și realizabile, poți oricând încerca trilogia Marte a lui Kim Stanley Robinson. Cărțile alea sunt scrise atât de corect, de bine, de atent și organizat și mai ales realist încât ar putea trece, fără problemă, drept lectură obligatorie pentru Bac. Nu mi-e rușine s-o spun, pentru mine Kim Stanley Robinson este un scriitor de nivelul Hortensiei Papadat-Bengescu, excelent din punct de vedere tehnic, absolut necitibil din punct de vedere uman. Nimeni nu oprește o conversație să-ți zică „asta-mi aduce aminte de faza/ideea aia din Concert din

muzică de Bach în care...” de frică să nu fie ostracizat.
Înlocuiește „Concert...” cu Marte Roșu și e același lucru.

Vei spune, „Da, dar Jules Verne în ale sale *Voyages extraordinaires* era destul de precis în descrierile sale, mai ales pe partea științifică”, iar eu îți voi spune că pe vremea lui Verne nu exista internet și trebuia să explice el mai totul, inclusiv curentul electric.

Și-oricum, aceste discuții nu contează, pentru că înghesuiți în cutia aia de tablă, departe de lume, aveam alte chestiuni mult mai importante de rezolvat. Prima, că eram într-un fel de *mexican stand-off* cu cine trage prima bășină. Nu prea se vorbește despre asta, dar călătoriile prin spațiu pe vremea aia erau destul de nasoale, spațiul era mic, câțiva metri cubi, și când scăpa cineva una o simțeau până-n măduva oaselor. Binențeles, specialiștii în astronautică stabiliseră un regim special alimentar pentru astronauți, tocmai pentru a preveni astfel de chestii, regim care trebuia început cam cu o lună înainte de lansare, dar noi fiind români, am cam respectat regimul cam cum am respectat toate regimurile de până acum, doar pe jumătate.

Și iată-ne, încordați, încruntați, pândindu-ne unul pe altul în timp ce broboane de sudoare începeau să apară pe frunte. Nu eram doar eu și Iulian băgați în faza asta, și Ela ținea una în ea, vedeam în ochii ei, v-am zis că am trăit cu femeia asta aproape un an, o cunoșteam. Tot încercam să ne dăm sarcini unul altuia, să ne trimitem în părți îndepărtate din navă, poate chiar și în modulul selenar, dar nimeni nu pica în capcană.

-Fie, sunt șefa misiunii și trebuie să iau o decizie. Dacă vrem să ajungem cu bine acolo, trebuie să facem sacrificii, a spart tăcerea Ela.

-Putem să fumăm, a întrebat Iulian.

-Ați adus țigări pe navă?

-Două pachete, să avem de sărbătorit.

Ela i-a aruncat o privire plină de ură după care s-a dat un pic într-o parte și am auzit un fâsâit. Iulian i-a întors privire, a scos o țigară din pachetul de țigări pe care-l avea într-un buzunar al costumului și a aprins-o cu o brichetă de-aia cu piezo. A tras un fum după care a pocnit una și a scos fumul ușurat. Am dat și eu drumul la ce aveam și am luat o țigară de la Iulian.

-Bun, acum că am rezolvat problema asta, hai să stabilim ce spunem când aselenizăm.

-Cum adică?

-Păi trebuie să zicem ceva, că transmit ăștia în direct. Cum a zis Neil Armstrong, „un pas mic pentru...”

-Da, știu. Nu putem zice tot asta, că e penibil, nu?

-Da, ar fi penibil.

-Și nici nu putem spune nimic, că iar e penibil.

-Exact.

-Trebuie să zicem ceva memorabil, ceva care să fie pe buzele tuturor, nu?

-Nu contează, o să fie pe buzele tuturor indiferent ce spunem. Ideea e să zicem totuși ceva, să nu stăm ca mușii. Dă un sentiment de liniște celor de-acasă, arată că e o chestie normală, iată, niște oameni sunt pe Lună și discută chestii.

-N-am nicio idee. Ovidiu, tu ești scriitorul, bagă ceva.

-Ce să bag? Nu știu. Ce ziceți de „Salutări la toată lumea!”

-Nu se poate, s-a mai făcut.

-Ce? A mai zis cineva asta?

-Da, tot noi, pe Voyager, sunt mesaje înregistrate în zeci de limbi printre care și româna. Mesajul nostru e exact ăsta „Salutări la toată lumea”.

-Prietenos, ce să zic, în cazul în care dau extraterestrii de noi.

-Exact.

Am discutat vreo câteva ore până am ajuns la o soluție de compromis, care să ne mulțumească pe toți, poate și pe cei de pe Pământ, și să nici nu supere pe nimeni. Am decis ca primul român care pune piciorul pe Lună să zică „Bună ziua”. Că asta poate fi interpretată în multe feluri, toate pozitive. Că e o zi bună, că no, am ajuns și noi pe Lună, nu suntem chiar ultimii fraieri. Apoi că așa e politicos să dai „bună ziua” când intri la cineva în casă, chit că nu e nimeni pe-acolo. Și ne-am gândit și că sună mișto în engleză, „*good day*” dă impresia de cineva care ia treaba asta în serios, nu că stăm la caterincă toată ziua.

Am stabilit că eu și cu Ela vom coborî cu modulul selenar. Iulian a zis pas, voia să stea pe navă și să coordoneze treaba de sus și, în plus, a zis că a mai văzut Luna pe video și nu i se pare ceva foarte interesant. Ela urma să piloteze aparatul, exact prietene, om fi noi români și înapoiți dar am lăsat femeia să conducă modulul selenar, nu ca alți înapoiți din alte țări care nu le lasă nici măcar să conducă mașini. Și când zic am lăsat-o, practic am fost de acord cu ea când ea a decis „eu pilotez asta, că voi o băgați într-un crater la cât de atenți ați fost la cursuri”. Plus că eu băusem cu Iulian țuica aia și nu ai voie să conduci băut, nici mașini, nici avioane, nici module selenare. Și dacă întrebi de ce ei bine, am băut să-mi fac

curaj, dacă tu te crezi mai curajos, du-te tu și aselenizează treaz dacă te ține și discutăm dup-ai, da?

La 19.30 ora Mizilului, modulul selenar Dan Barbilian s-a desprins de nava mamă și a început coborârea spre Lună. Modulul a fost numit așa în cinstea primului rock-star autohton, Dan Barbilian, cunoscut civililor ca „poetul Ion Barbu”. Tipul fusese un matematician de elită, un curvar exemplar, după poveștile lui ar fi avut parte cam de 4000 de aventuri sexuale asta în condițiile în care mare parte din timp a viață spart de la cocaină și eter, drogurile sale preferate. S-a apucat de poezie doar că a făcut un pariu cu Tudor Vianu că spiritul artistic e în fiecare. Adică alt nivel față de poezii noștri de azi care sunt poeți doar ca să nu le zică lumea „șomeri”. Plus că Barbilian ne dăduse versurile alea mișto de încurajare, ce erau inscripționate inclusiv pe modulul selenar.

Om uitător, ireversibil,

Vezi Duhul Sfânt făcut sensibil?

Precum atunci, si azi – întocma:

Mărunte lumi păstrează dogma.

Iar dacă nu înțelegi de ce aceste versuri sunt pe modulul selenar al primilor oameni care revin pe Lună după mai bine de jumătate de secol, înseamnă că faci parte din acele mărunte lumi, populate de oamenii care se închină la zeul „nu se poate”. Cam cum mi-a spus și MRP-ul la început, odihnească-se-n pace și harduri de milioane de terrabiți, noi nu suntem un neam de pitici ci mai degrabă un neam de uituci, că nu mai ținem minte ce-am putea să facem. Că dacă

vrem, și dacă vreau, nu doar că mă duc pe Lună, mă duc și c-o litră de țuică la mine și-o țigară în cioc.

Exagerez, Ela nu m-a lăsat să fumez în modul și nici să iau ce mai rămăsese din țuică, două gături pe fund. De la Mizil, de la centrul de comandă al misiunii primeam instrucțiuni încontinuu, de corectare a traiectoriei. Nu era ca în urmă cu jumătate de secol, acum aveam computere mult mai performante care făceau mai toată treaba, dar asta nu-i oprea pe oameni să-și dea și ei cu părerea. „Las-o așa, ușor, calcă ușor pedala, un picuț mai la stânga, dă-i cu retroracheta, scurt, nu călcat așa atare, așa, bun, ești pe traiectorie, acum bagă gaz, dă-i, dă-i, dă-i”. Asta până s-a enervat Ela și a tăiat transmisia audio, lăsând doar mesajele importante să intre.

La 8.00 fix am aselenizat. Am intrat amândoi în ecluza aia de ieșire în exterior. Pământul acum îi lumina fața Elei și mi s-a părut mai frumoasă ca oricând. -

Te iubesc.

-Boule. Suntem pe Lună, atât poți zice?

Am deschis ușa și am ieșit afară nervos. Am călcat pe solul ăla pufos cu furie, m-am îndreptat de spate și-am strigat să audă toată umanitatea:

-Bună ziua!

40.000 de romulani de-ăia cenușii, ca ăla pe care-l captisem eu cu Iulian prin Popești-Leordeni, 40.000 de romulani cu căști rotunde pe cap, aliniați în rânduri drepte cât vedeai cu

ochii, cu arme în mâini și uitături agresive mi-au răspuns în cor:

-Bună ziua!

SFÂRȘIT

CREDITS

Mulțumiri celor care au sprijinit apariția acestei cărți, respectiv:

Oamenii de pe Patreon:

Alex Georgescu • Emil • Dragoș Petrovan • Ștefan Popoiu • Daniel Platon • Gabriel Iacob • Ion T. • Bogdan Cucuteanu • Dan Teniuc • Georgiana Vlădulescu • Diana Dumitru • Adrian Denitoiu • Andrei Zlaczki • BP • Melinda Teohari • Cătălin Dinut • Radu Dumitru • Bogdan Jianu • Ed Re • Adrian Apostolescu • Ioan Frumuzache • Cristian A. • Dinu Serbănescu • A. Alex • Gigel

Oamenii cu PayPal:

Radu Costin Petean • Filip Razvan Stefan Ghitescu

Mulțumiri speciale pentru:

Vali Petcu - blogroll & links

Răzvan Baci - pentru sfatul ăla bun, știe el.

AFTER CREDITS

-Ovidiu, trezește-te!

Mă durea capul ca după o beție de-aia premium. Asta a fost prima senzație. Apoi mi-am dat seama că mă durea și tot corpul. Am deschis ochii, întuneric, dar tot vedeam ceva. Eram pe podea într-un fel de cameră mică, maxim 3 pe 3 metri.

-Bun, te-ai trezit. Hai, înviorarea că avem treabă.

Vocea lui MRP îmi răsuna în cap. M-am uitat de jur împrejur să văd de unde vine.

-Mihai?

-Da cine credeai că e, cineva de la telemarketing?

-Cum... Nu înțeleg.

Încercam să procesez ce se întâmplă.

-Ți-au dat rău la cap, nu? Ții minte când am urlat la Langstrom că ți-a dat țigări de-alea? Neamțu-i neamț, bă, ți-a băgat microcip în cap. Unul bun așa zice, acum pot vorbi cu tine.

-Paștele mă-sii. Unde ești?

-Momentan pe Pământ. E ceva agitație aici. Vezi că vin spre voi. Hai, în picioare, lasă somnul, avem treabă, n-auzi?

;)

DESPRE AUTOR

Ovidiu Eftimie s-a născut în Braşov, a lucrat vreo 14 ani în presa reală, dup-aia vreo 7 în aia *fake*, adică Times New Roman. Romanul său de debut, Arhanghelul Raul (Nemira 2016), a fost cel mai vândut roman SF de după 2000, și nici următorul, Bacalaureat (Nemira 2017), n-a mers rău.

Dacă ți-a plăcut ce-ai citit îl poți felicita pe autor pe [Patreon](#) sau pe [PayPal](#). Cartea asta e gratuită, în sensul în care autorul își păstrează toate drepturile prevăzute de lege, dar dă gratis această versiune pentru uzul personal al cititorilor. Mai multe detalii pe eftimie.net